A. ROGOZ și C. GHENEA

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

URANIU

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

EDITATĂ DE REVISTA „ȘTIINȚA și TEHNICA”

10

1956

REZUMATUL CAPITOLELOR APĂRUTE ÎN Nr. 8 şi 9

Călătorind în Caşmir, în 1929, atomistul german Karl Wassa descoperă o peşteră ciudată, ale cărei coordonate geografice nu le poate stabili. 15 ani mai tîrziu, fostul său asistent, Günther Kriegsfeld, întreprinde o călătorie în India şi Mexic, unde intră în concurenţă cu Joe Strowberry (omul trustmanului Mc. Stephens), care prospecta şi el în căutarea zăcămintelor radioactive. Pînă la urmă, aventurierul american se dovedeşte a fi cel mai tare. El pune mîna pe documentele lui Wassa şi-l recrutează pe Kriegsfeld în solda şefului său.

În 1952 la Şanhai, în urma informaţiilor date de bătrînul custode de muzeu Bai Sian-jen, inginerii Fin Siao-şan şi Iurii Tumanov, împreună cu antropologul Li Cian-su, pornesc să scoată de sub valurile mării, unde fuseseră aruncate de ciankaişişti lăzile conţinînd preţioasele fosile ale primului om din istorie: SINANTROPUL DIN PEKIN.

U R A N I U*

de A. ROGOZ și C. GHENEA

(Urmare din numărul 9)

Pe bord îl găsiră pe Li Cian-su, gata să intre în costumul rigid de cercetător al fundurilor mării. Antropologul stătea grav pe o ladă și-și cerceta notițele.

— Nu te-ai răzgîndit, doctore?

— De ce?

— Să știi că nu-i ușor! Ne putem întîlni cu rechini sau cu alte dihănii.

— Rechinii sînt puțin primejdioși. Ca orice animale, se tem de necunoscut. Doar dacă-i ataci, e rău — altfel nu. Pe urmă am mai făcut eu expediții din astea... dar nu la adîncime atît de mare și în costum de scafandru. Apoi adăugă cu un sentiment de mîndrie. Am fost campion de înot al Universității de la Harward.

— Interesant! Atunci... pornim! Dumneata vei avea sistemul de oxigenare atașat de vas, iar noi vom acționa ca scafandri independenți. Pentru orice eventualitate să luăm și un reflector. E încă înnorat.

Cîțiva mateloți aduceau, atîrnate de scripete, niște costume grele de cauciuc cu montură de aramă lucioasă. La spatele a două dintre ele erau prinse cîte trei tancuri de oxigen și cîte unul mic de heliu. Acest din urmă gaz se degajă în cantități foarte mici, dar este strict necesar scafandrilor, deoarece înlătură primejdia hemoragiilor produse de surplusul de azot care se strînge în cască.

O dată casca înșurubată, se făcu proba aparatelor de bord. Telefonul și microfonul funcționau normal. Ventilele de eliminare a gazelor de asemenea, iar compasul electronic din interiorul căștii la fel. Scufundarea începea în bune condiții.

Coborîră pe rînd scărița care ducea numai la trei metri sub nivelul mării și de acolo căzură lin spre fundul apei. Ca să se mențină drept, scafandrul trebuie să facă din cînd în cînd mișcări de echilibrare, așa cum fac copiii cînd bat apa.

După primii cincizeci de metri, razele piezișe ale luminii de zi începură să se coloreze pe încetul în verzui. Primul atinse fundul Li Cian-su, care era îmbrăcat într-un costum mai greu. Ritmic, bule mari de bioxid de carbon se ridicau spre suprafață în trei coloane paralele.

---

* Romanul revăzut și completat de autori va fi editat de Editura tineretului.

La început, pînă ce s-au obișnuit cu lumina, cei trei nu vedeau nimic. Simțind sol sub tălpile grele, rămaseră pe loc cîteva clipe... De jur împrejurul lor se vedea un spectacol luxuriant. Pe fundul apei, fauna bogată abisală, formată din actinide multicolore, îl tentă pe Li Cian-su să se aplece ca să privească mai atent. Curînd însă observă că era cu neputință să se apropie de actinii, care, cum îl simțeau că se mișcă, se închideau. Roiuri de pești de dimensiuni mici le treceau prin preajmă, ca și cum nici nu i-ar fi observat. De pretutindeni erau înconjurați de ramurile moi și mișcătoare ale fucușilor și ale altor plante acvatice-xantofile *.

Tumanov și tovarășul său, scafandri experimentați, înaintau cu repeziciune spre un punct din față, unde, prin lumina verzuie, se zăreau niște forme geometrice fixe.

Acest fapt îl făcu pe Li Cian-su, care se deplasa mai greu, să încerce o oarecare dezamăgire.

— Sîntem în apă de cîteva minute și, gata, să fi găsit totul? își zise el. Păcat!

Dar se înșelase. În fața lor era doar suprastructura de lemn a unui vas, care desigur se scufundase de multă vreme. Fu de ajuns ca Tumanov să-l atingă și scîndurile putrede, care de-abia se mai țineau, să se desprindă și să se ridice cu repeziciune spre suprafață.

În același moment, sus, la punctul de recepție, ofițerul de serviciu auzi în difuzor vocea liniștită a lui Tumanov:

— Aici Tumanov, se aude? Am atins fundul. Începem cercetările. Sîntem în preajma următoarelor coordonate: 122° 26' 33" longitudine vestică și 30° 53' 18,5" latitudine nordică.

Capitolul II

Orașul pustiu. Espadonul rătăcit. O torpilă de un tip cu totul neobișnuit. Bai Sian-jen este sugrumat de emoție.

Fin Siao-șan nu-și mai găsea locul pe punte. De cîteva ori voise să se îmbrace și el în costum de scafandru. Trecuseră cîteva ore și nu mai aveau nici un fel de veste de la cei trei scafandri. Cablul de care fusese agățat Li Cian-su atîrna tăiat la o adîncime de aproape 800 m. Tubul de aer la fel. Acest fapt arăta că acolo, pe fundul mării, s-a produs o nenorocire, în care cei trei căzuseră victime. Ultimul apel la care răspunseseră arăta că erau într-o groapă de pe fund, unde printre niște stînci se aflau claie peste grămadă o mulțime de lăzi.

Detașarea de bord a lui Li Cian-su n-ar fi însemnat nimic în condiții normale, căci oricînd costumul lui se putea transforma în mod automat într-unul de scafandru independent, fără a-i primejdui viața. Deodată, membrana difuzorului vibră:

— Am găsit! era vocea antropologului. Apoi se mai auzi:

— Virați două minute nord, nord-vest!

Asta a fost totul.

— Trăiesc! răcni Fin Siao-șan. Spuneți-le să se întoarcă la bord!

---

* Plantă xantofilă — plantă în care clorofila este înlocuită de o substanță cafenie, numită xantofilă, cu ajutorul căreia se face asimilația (N. A.).

Şi, fără să mai aştepte îndeplinirea ordinului, se îndreptă spre cabina de comandă:

— Tumanov, alo, Tumanov! vorbeşte Fîn Siao-şan, vorbeşte Fîn Siao-şan. Reveniţi la bord! Reveniţi la bord!

*
* *

Li Cian-su păşea pe urmele lui Tumanov, cînd deodată înaintea lui apăru o pată enormă, de culoare negricioasă. Pata se mărea şi înainta cu repeziciune. Foarte curînd, antropologul îşi dădu seama că o uriaşă caracatiţă venea spre ei. Cu un gest reflex îşi armă puşca pneumatică cu harpon şi se pregăti să facă faţă atacului. Prin mintea lui se perindau sumedenie de legende şi povestiri marinăreşti în care tentaculele prevăzute cu mii de ventuze măcinau pe scafandrii nefericiţi care le ieşeau în cale. Se şi vedea apucat şi strîns de zecile de braţe, cînd o lovitură uşoară în cască il făcu să privească înlături. Lîngă el, Tumanov stătea calm şi prin geamul căştii îi putea zări chiar şi zîmbetul uşor ironic.

„Nu-i e frică sau face pe grozavul", gîndi medicul.

„Se vede că eşti tobă de basme marinăreşti", părea că spune experimentatul scafandru.

Corpul masiv şi greoi al caracatiţei pluti o clipă în preajma lor, apoi tentaculele se mişcară şi animalul se opri pe o stîncă aflată la o depărtare de mai puţin de 50 de centimetri. Un ochi mare şi roşiatic se rotea într-o orbită moale, apoi cîteva perechi de tentacule se agitară. Li Cian-su se simţi cuprins şi dintr-o aruncătură de ochi îl văzu şi pe Tumanov înlănţuit.

— Sîntem pierduţi!

Braţul sub care ţinea arma pneumatică îi era imobilizat. Apoi în jurul căştii se roti un alt tentacul. Nu mai vedea nimic.

Deodată strînsoarea se desfăcu şi fu cît p-aci să se răstoarne. Urmă o smucitură puternică, şi cîţiva stropi de apă îi pătrunseră în costum. Se simţi mai uşor. Ce se întîmplase?

Caracatiţa, departe de a fi un animal feroce, nu atacă şi nu este aşa cum au vrut s-o reprezinte romancierii. Întinzîndu-şi tentaculele, căuta să-şi dea seama de ceea ce se petrece în jurul său. Şi, cum chiar aşa fiind, strînsoarea ei poate ucide un om, Tumanov o atinsese cu vîrful cangei sale, cange care era pusă în legătură cu o puternică pilă electronică, de dimensiunile unei cutii de chibrituri. Din cauza curentului puternic, animalul se sperie, dădu drumul presupusei prăzi şi fugi atît de repede pe cît îi permitea uriaşul ei corp. În zvîrcolirile ei, însă, rupse tubul de aer al lui Li Cian-su şi de aceea antropologul simţi o şuviţă de apă intrîndu-i în costum. În acelaşi timp, Tumanov îl detaşa de cablu. Acum era independent, putea înainta la fel de rapid şi uşor ca şi Iurii.

Se mişcau într-o pădure de plante acvatice de cele mai diverse forme, cu frunze late şi pe alocuri umflate de băşici de aer — cînd în faţa lor se zări un fel de depresiune întunecată.

Reflectorul lui Tumanov intră în acţiune. Groapa era aproape perfect circulară, cu un diametru de 50 de metri şi adîncă de vreo 20 de metri, ca un puţ făcut de mîna omului. Părea o cisternă.

Pe fundul acestei cisterne naturale, în care coborîseră, se zăreau, printre stînci prăvălite, un mare număr de lăzi pe care se depuseseră din belşug atît plante cît şi numeroase actinii. Tumanov îndepărtă

cu ajutorul cangei animalele şi plantele, şi, după cîtva timp, ieşi la iveală monograma R. M. urmată de un număr aproape şters — 16.101. Atunci Li Cian-su şi Tumanov făcură cea din urmă comunicare, pentru ca numai după o clipă să se întîmple ceva cu totul neprevăzut.

O zguduitură extraordinară, urmată de tulburarea apei îi azvîrli pe scafandri care încotro. Cînd îşi reveni în fire, Li Cian-su se afla urcat pe marginea gropii, iar lîngă el zăceau cîteva bucăţi însîngerate de carne. Dintr-o privire, antropologul îşi dădu seama că resturile aparţineau unui peşte mare, aşa că nu le mai dădu atenţie cîtuşi de puţin. În schimb, Tumanov nu se zărea nicăieri, iar aparatele din interiorul costumului de scafandru nu mai erau folositoare.

Totul se petrecuse din cauza unui espadon, peşte mare de aproape o jumătate de tonă şi care poartă, în chip de apendice nazal, un os lung de aproape 1,50 m. Peştele se speriase de apropierea celor două forme necunoscute şi, sărind de pe locul său, atinsese, pe cînd se ridica spre suprafaţă, una dintre minele aflate acolo din timpul războiului.

*

* *

Matelotul de la gabie, care privea necontenit spre larg, observă deodată la suprafaţă o bolboroseală.

— Explozie submarină, nord, nord-vest, tribord!

Toţi se îndreptară spre punctul arătat de marinar. Valurile se potoleau încetul cu încetul, dispărînd treptat în unde largi, concentrice. Curînd apărură la suprafaţă cîteva bucăţi din espadonul ucis.

Un calcul sumar indică precis punctul în care se petrecuse explozia.

— Două minute, adică două mile nord, nord-vest! anunţă căpitanul.

Fin Siao-şan plecă fruntea. Numai cu o clipă înainte auzise glasul lui Tumanov, care şi-a indicat deplasarea exact în acel punct. O şalupă fu lăsată pe mare şi porni în viteză spre punctul exploziei submarine. La suprafaţă se zăreau fire subţiri de sînge şi bucăţi din peştii ucişi. Atît.

Se descoperiră în tăcere. Cei trei scafandri păreau definitiv pierduţi.

Deodată, o coloană de bule de aer se sparseră chiar în imediata apropiere a bărcii. Cîteva minute de linişte, apoi reapăru iar un rînd de bule. Nimeni nu mai respira. Fin Siao-şan ceru să se oprească motorul şalupei şi, aplecaţi peste bord, aşteptau să le vină, din fundul oceanului, un răspuns la întrebarea care-i chinuia.

— Semnalizează să se încerce legătura cu ei!

Două stegulețe mînuite de un matelot începură să se mişte cu repeziciune. Fin Siao-şan privea cînd spre apă, cînd spre vas. O nouă coloană de aer se ridica dinspre funduri. Apoi matelotul cu stegulețele, care privea spre vapor, scoase din buzunar o monedă de aramă şi o aruncă în apă. Siao-şan pricepu. Era ofranda dată celor morţi. Nimeni nu răspunsese la apel.

Încet, şalupa se roti şi, după ce făcu un rondou, plecă încet spre vasul de bază. Nici nu se îndurau să se depărteze de locul exploziei, căci iar şi iar se ridicau bule de aer.

— Semnalizează, ordonă Fin Siao-şan, să se pregătească scafandrii! Cobor şi eu să-i caut. S-ar putea să-i salvăm.

Mai aşteptară aproape zece minute, apoi, cu nădejdea pierdută, se întoarseră pe vas.

★

În momentul exploziei, Tumanov şi însoţitorul său se aflau într-o parte a movilei de lăzi, iar de partea cealaltă se găsea Li Cian-su. Cînd se linişti tulburarea, antropologul se trezi singur, cocoţat pe marginea gropii. Coborî imediat în cisternă şi acolo îl găsi doar pe matelotul care venise cu ei. Tumanov dispăruse fără urmă. Se aplecă asupra marinarului. Casca îi era fărîmată şi din interior se prelingea, o dată cu apa, o şuviţă de sînge. Era mort.
Li Cian-su îl ridică şi porni cu el spre punctul de plecare.

★

O durere ascuţită de cap îl trezi pe Iurii. Zăcea într-o hrubă acoperită de o lespede grea de piatră. Hruba continua printr-un coridor lung, al cărui sfîrşit nu-l putea întrevedea. Încercă să ia contact cu suprafaţa, dar constată că nici telefonul, nici celelalte aparate nu mai funcţionează. Mergea pe dibuite într-o beznă absolută.

— Ori am căzut în abis, gîndi el — căci ştia că sub 500 de metri e întuneric absolut —, ori sînt într-o peşteră submarină.

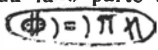
Coridorul, pe care-l străbătu pe dibuite, se bifurcă deodată şi, fără să aleagă vreo cale deosebită, Iurii porni pe una dintre ramuri. După vreo oră de mers, simţi cum panta se urcă, iar apa devine mai luminoasă. Mai făcu vreo cîtiva paşi şi în faţa lui se deschise o groapă asemănătoare cisternei în care coborîse pentru prima dată.

— Să mă fi învîrtit în cerc ?

Căută în jurul său. Nici urmă de lăzi. În schimb, pe fund erau fragmentele unei coloane de piatră.

— Astea ce-or mai fi ?

La baza blocului se afla o placă, bineînţeles acoperită de colonii de tunicieri şi alge. Le dădu la o parte şi zări următoarele semne:

urmate de hieroglife închipuind o pasăre şi un cap de om. Restul era şters.

— Par a fi hieroglife chinezeşti, ba nu, tibetane, dar... parcă ar fi totuşi în altă limbă. N-au nici un sens... Ce-o fi aia „Ci-tul-ti"? Vreun nume ?

Tumanov uitase că se afla sub apă de aproape şase ore. Uitase o clipă că este singur pe fundul mării şi că rătăcise printr-o subterană. Descoperirea făcută era, însă, extraordinară. O coloană de granit şi o placă cu inscripţie n-aveau cum ajunge acolo aşa peste noapte.

Nerăbdător, se ridică spre marginea cisternei, care — după cum îşi dădea seama — fusese săpată de mîna omului. Se afla în preajma unui mare mister. Sus, pe marginea cisternei, zări alte opt coloane în picioare. Lîngă una zăcea un capitel cu o ornamentaţie cu totul necunoscută.

Un zîmbet îi trecu peste obraz. Să fie cumva misterioasa Atlantidă ? Apoi rîse de sine însuşi. Atlantida în Marea Chinei, la aproape 100 de kilometri de coastă, îi apărea ca o aberaţie. Şi totuşi se afla

în mijlocul unor vaste ruine. Intr-adevăr, se vedeau case întregi cu ziduri de piatră; prin găurile oarbe ale fostelor uşi şi ferestre se furişau peştii, iar pe ziduri creşteau alge.

Deodată ceva îi atrase atenţia. Era un topor de silex, deosebit de mare, cu mîner de aur greu, masiv, pe care erau sculptate aceleaşi ornamente necunoscute de pe capitel.

„Seamănă cu toporul sacrificatorilor de la Delhi! — îşi aminti el de o fotografie văzută în Muzeul de antichităţi din Moscova. Încurcată afacere! Semne tibetane, cuvinte fără sens şi o unealtă asemănătoare acelora din Grecia antică. Înainte de a ieşi la suprafaţă, trebuie să iau ceva cu mine! Trebuie să mă orientez, să-l caut pe doctor şi să ies".

De fapt, Tumanov abia se mai putea mişca. Orele petrecute sub apă îl slăbiseră peste măsură, în ciuda faptului că costumul său de scafandru era, datorită perfecţiunii lui, deosebit de comod. Cu eforturi supraomeneşti, îşi înfipse silexul la brîu şi începu să meargă în direcţia în care îşi închipuia că se află prima cisternă. Trebuia să-l găsească pe Li Cian-su, de a cărui viaţă se simţea răspunzător. De soarta celuilalt scafandru nu era atît de îngrijorat, pentru că, ştiindu-l profesionist, avea credinţă că se salvase.

Începu să meargă pe o aşa-zisă stradă, spre a ieşi iar la marginea cisternei, cînd un puternic curent submarin îl trînti. În contra voinţei sale, se simţi tîrît deasupra fundului, apoi nimeri într-un vîrtej şi nu mai văzu nimic. Leşinase.

★

★ ★

Amurgea. La vreo 350 km de Şanhai, în largul mării trecea lin iahtul „Little Mary" al trustmanului Abe Mac Stephens. Acesta tocmai se întorcea din Taivan, unde încheiase un „business" cochet cu Iue Cian-fu, un general ciankaişist, căruia îi vînduse 60 de avioane cu reacţie fabricate de întreprinderile „Abraham Mac Stephens & Co." şi reformate de statul major al S.U.A. Astfel, dolarii împrumutaţi de guvernul american lui Cian Kai-şi intrau în buzunarele fără fund ale monopolistului. Dacă această mică învîrteală ar fi răsuflat în presă, în ciuda simpatiei de care Mc. Stephens se bucura printre cei de pe Wall Street, organele de control ale guvernului s-ar fi amestecat în mod neplăcut în afacerile lui.

De aceea, îşi înjghebase o filială discretă în insula Mato-Şimo, una dintre miriadele care formează arhipelagul de sud al Japoniei. De aci îşi lansa modesta contribuţie pentru eliberarea Imperiului de Mijloc de „pericolul roşu".

La sosirea sa, drept încununare a luptei pentru „libertatea popoarelor", urma să aibă loc un bal la care erau invitaţi toţi funcţionarii superiori de pe insuliţă.

În timp ce membrii echipajului făceau pregătirile necesare pentru serată, financiarul stătea închis în cabina lui ultraconfortabilă şi citea o carte poliţistă în care criminalul părea a fi însăşi victima. Briza aducea pale de aer rece pînă în cabina tapisată cu mătase portocalie.

Mc. Stephens tolănit, cu trabucul între dinţi, savura aventurile lui „Mike the great Killer". Aproape că regreta balul din cauza căruia trebuia să-şi întrerupă lectura. Cînd răsună sirena, boss-ul se ridică greoi şi înjură printre dinţi.

— Să fi şi ajuns? Privi mirat ceasul din perete şi constată că era de-abia ora 5 după-amiază, deci mai erau două ceasuri şi jumătate pînă...

Cineva bătu violent în uşă.

— Intră! răcni indispus Mc. Stephens.

Uşa se deschise şi căpitanul vasului apăru palid, fără chipiu.

— Mister Abe, s-a semnalat o torpilă la babord!

— Şi ce vrei să-ţi fac, idiotule?! Sări, aleargă, vită! Vrei să mă scufund din cauza ta? Animal scîrbos! Coiot *, cîine de mexican!

Vasul se mişcă brusc. Motorul începu să duduie. O nouă zguduitură...

Abe Mac Stephens ţîşni pe uşă şi, urcînd treptele atît de repede încît răsturnă stewartul care-i aducea cafeaua, năvăli pe coverta.

Spre mirarea lui, văzu cum „băieţii" lansau o şalupă, iar doi săreau în ea.

— Unde-i torpila? Ne-a atins? Voi o să plătiţi stricăciunile! urla el ca scos din minţi, apropiindu-se de balustradă.

La babord, spre pupă, se vedea un obiect rotund lipit de peretele iahtului. Din cînd în cînd, obiectul sălta şi se lovea scoţînd un sunet metalic.

— E un scafandru, sir! spuse un marinar din şalupă... sau, mai bine zis, un costum de scafandru.

— Un scafandru? Şi ce vrei să faci cu el? Dă-l dracului! făcu un pas, dar se răzgîndi. Aduceţi-l sus! Să vedem ce-i cu el!

După cîteva minute, pe coverta iahtului „Little Mary", fu adus un scafandru, pe a cărui cască erau imprimate însemnele fabricii de instrumente maritime din Leningrad.

— Trăieşte?

— Trăieşte, sir! răspunse căpitanul, care se aplecase peste trupul umflat şi învineţit al celui de-abia pescuit. Ce facem cu el?

— Ia, ia vezi ce are la brîu? răspunse trustmanul, care zărise mănunchiul de aur ieşind de sub brîul lat de cauciuc.

Căpitanul scoase obiectul şi i-l întinse.

— Da, e aur! Interesant! Treziţi-l şi după aia să scoateţi de la el totul. Să spună tot!

Abe Mac Stephens se îndreptă spre cabina lui, privind mirat obiectul pe care-l ţinea în mînă. În uşă se întoarse şi strigă spre căpitan.

— Contramandez balul! şi să nu suflaţi nici o vorbă nimănui!

Înserase. Iahtul plutea liniştit la cîteva zeci de mile de locul în care fusese pescuit scafandrul. În cabina echipajului era întins pe un pat omul în care desigur că l-aţi recunoscut pe Iurii Tumanov. Respira încet, cu greutate. Din colţurile gurii i se prelingeau firişoare de sînge. Medicul care-l însoţea pe Mac Stephens îi făcuse o serie de injecţii, dar pînă la urmă renunţă.

Era aproape miezul nopţii, cînd Iurii deschise puţin ochii.

— *Gde ia?* Unde mă aflu?

— E rus! şopti un marinar.

— Unde sînt?

— Taci! răspunse alt marinar într-o rusească stîlcită. Bea un gît de rachiu!

---

* *Coiot* — cîine de preerie; injurie obişnuită în Texas şi Arizona.

Fără să mai aştepte, îi turnă pe gît un pahar plin cu alcool.

Iurii tuşi, mai roti ochii de jur împrejur şi apoi de pe buze îi scăpară cîteva vorbe:

— Ci-tul-ti... antropologul... oraş... Li Cian-su... după care leşină din nou.

*

* *

Intr-una dintre rezervele Spitalului militar din Şanhai, Li Cian-su respira într-un aparat special de oxigen. Cu toate că-şi revenise din leşin de cîtăva vreme, şocul suferit de la explozie îi mai primejduia viaţa. De-abia a doua zi de dimineaţă putu să respire mai în voie. Ceru să-l vadă imediat pe Fîn Siao-şan, căci voia să afle ce se întîmplase cu Tumanov.

Li Cian-su nu ştia că timp de cîteva ore, după ce fusese adus la suprafaţă, Fîn Siao-şan îl păzise, iar acum, cînd îşi văzuse tovarăşul în afară de orice primejdie, coborîse în mare, cu un clopot submarin, ca să-l caute pe Tumanov şi să aducă la suprafaţă măcar rămăşiţele acestuia. Lîngă el se afla bătrînul Bai Sian-jen, care, asemenea celorlalţi, nu dormise toată noaptea.

— Unde-i Siao-şan?

— Vine. E plecat...

— Dar Tumanov?

— Vine. E plecat, răspundea îndurerat bătrînul. Bai Sian-jen era pradă unui teribil zbucium sufletesc, deoarece îşi spunea că nimănui nu i s-ar fi întîmplat nimic dacă el n-ar fi cerut să se scoată fosilele din apă. Ca să fie sigur că pînă la sfîrşit totul se va termina cu bine, Bai Sian-jen dăduse fuga pînă la templu şi plăti unui preot o serie uriaşă de rugăciuni adresate tuturor zeităţilor văzduhului, oceanelor şi pămîntului. N-avea nici o îndoială că aceste rugăciuni nu puteau rămîne fără rezultat.

Spre prînz, cînd Li Cian-su aţipise, o soră îi făcu semn bătrînului să iasă din camera bolnavului.

— Ce s-a întîmplat, soră?

— Tovarăşul Van Ciun vă cheamă să veniţi imediat la el.

— Bine, mă duc.

Bătrînul plecă tîrşindu-şi anevoie picioarele. Era încredinţat că la primărie va fi aspru dojenit pentru toate nenorocirile pricinuite de propunerea lui. Plecă oarecum liniştit văzînd că, la căpătîiul lui Li Cian-su, îl înlocuia acum un medic.

Se urcă într-un automobil fără să spună şoferului nici măcar bună ziua şi, cînd ajunse, intră posomorît în cabinetul lui Van Ciun.

— M-ai chemat şi ştiu pentru ce... fură primele cuvinte ale bătrînului.

— Nu ştii... Ai puţină răbdare să se spele tovarăşul Fîn Siao-şan.

— S-a întors?

— Sînt aci! se auzi vocea puternică a inginerului, care tocmai intra. In urma lui, veneau patru matrozi, care aduceau cu ei un pachet voluminos învelit în pînză groasă de cort şi pe care-l puseră pe masa mare din mijlocul cabinetului.

— Cum se simte doctorul nostru? întrebă Fîn Siao-şan, după ce-i strînse bătrînului mîna.

— Doarme! Despre... ştiţi ceva?
— Nu... A dispărut... Nu s-a găsit nici o urmă.
În cabinet se aşternu tăcere. Bai Sian-jen îl ţinea strîns de mînă pe Fin şi nu îndrăznea să-l privească. Doi oameni pieriseră, iar al treilea zăcea în spital. Cu faţa împietrită de durere, bătrînul se îndreptă spre ieşire, dar Van Ciun îl opri.
— Nu vrei să vezi ce-i în pachet? Desfă-l, te rog!
Ajutat de matrozi tăie sforile şi pînza, apoi desfăcu straturile compacte de vată. Un strigăt de uimire şi de bucurie îi scăpă de pe buze:
— Nelly, ea e!
În mîna lui se afla acum o calotă de sinanthrop perfect conservată. Cu mişcări neaşteptat de repezi, desfăcu tot pachetul, din care mai scoase o mandibulă, cîteva fragmente de humerus şi alte oase de animale găsite la un loc cu cele ale fosilelor umane.
— Asta-i o singură ladă, zise bătrînul. S-au găsit toate?
— Nu, numai atît. În celelalte era aur şi vase de porţelan.
— Doar pentru atît... Nu — eu mă bucur... Iată!
Luă calota craniană, o înveli repede în vată, rupse o fîşie de pînză şi, punîndu-şi pachetul sub braţ, porni spre uşă la fel de vijelios cum intrase.
— Mă duc la Li Cian-su! Să se bucure şi el!
Cînd a intrat, antropologul era treaz şi sorbea un pahar cu ceai cald. În uşă, bătrînul scoase de sub halatul aruncat pe umeri pachetul învelit în pînză.
— Scumpul meu copil! Uite — bucură-te! Nelly există. Studiile noastre pot continua...

Capitolul III

Grete Wassa doreşte să se mărite cu Glyn Borrowth. Povestea caietelor. James Strowberry intră din nou în acţiune. Tumanov e ca şi surdo-mut.

Iahtul lui Abraham Mac Stephens ancorase de mult într-un port fără importanţă de pe coasta Pacificului, de unde atît proprietarul cît şi cîţiva membri din echipaj au pornit în automobile spre un sat pierdut în mijlocul statului Indiana.
La Iarbor se afla una dintre întreprinderile boss-ului, înconjurată din toate părţile de un gard masiv din piatră. E drept că în afara incintei se afla un mic aeroport particular şi un grup de mici bungalow-uri plăcute la înfăţişare. Între ziduri se aflau şi acolo clădiri, una mai mare cu aspect de uzină, altele mai mici şi în sfîrşit cîteva barăci de scînduri şi paiantă.
În această uriaşă proprietate nu putea pătrunde nimeni fără să fi primit în prealabil o invitaţie specială. Altfel risca să fie înşfăcat de paznici şi tratat atît de „plăcut" încît de multe ori nici spitalele cele mai bine amenajate nu i-ar fi putut folosi.
Poarta masivă de fier cu ornamentaţii bogate, asemănătoare celei de la Schönbrunn, se deschidea şi se închidea în mod automat, la o simplă apăsare de buton. Aşa s-a deschis şi într-o zi de aprilie a anului 1952 lăsînd să pătrundă un convoi de automobile care veneau în mare viteză. În prima maşină, paznicii l-au văzut pe însuşi stăpînul lor, dar în cea următoare ei n-au mai putut observa cine se află, deoarece perdelele erau trase, iar maşina s-a rupt din rînduri,

pentru a nu se opri decît în colțul cel mai îndepărtat al unui imens garaj.

Abe Mac Stephens coborî în fața clădirii impozante în stil sudic cu peron și colonadă. Aci fu întîmpinat de un fecior negru și doi funcționari albi, cărora le aruncă doar cîteva cuvinte:

— Herold, vino cu mine! Tu, Mike, să-l cauți pe Strowberry Joe!

Grăbit, urcă în biroul său, urmat de Herold. Fără să se așeze, financiarul arătă obiectul găsit la scafandru.

— Ce spui? Să cercetezi, să vezi ce este!

— Cred că...

— Eu nu cred nimic. În al doilea rînd, trimite-mi-l imediat pe Strowberry.

Cîteva minute rămase singur. Mc. Stephens se gîndea la prizonier. Trebuia să afle secretul acestuia înainte ca autoritățile să fi prins de veste. Dar dacă nu era vorba de nici un secret? Totuși obiectul de aur dovedea că misterul merita să fie cercetat. Gîndurile lui fură întrerupte de o ușoară bătaie în ușă.

— Intră!

— Bună ziua, sir.

Un bărbat zvelt, înalt și destul de elegant intră și rămase respectuos lîngă ușă.

— Ce dorești, Borrowth?

— Aș vrea să vă arăt proiectele noului avion!

— Lasă-le aci! Acum n-am timp. Spune-mi: ai reușit să ajungi la o viteză convenabilă?

— La 2.300 km pe oră, mister Abe!

— Bine. Dă sulul încoa! După ce l-oi examina, te chem eu, n-ai grijă. Acum, pleacă!

★

★ ★

Vădit nemulțumit, tînărul Borrowth, unul dintre inginerii angajați la întreprinderile „Abraham Mac Stephens & Co." de la o societate de plasare a tinerilor șomeri, se îndreptă spre una dintre vilele aflate în afara curții celei mari. Vila în care intrase Borrowth se afla spre marginea grupului, aproape de cîmpul întins, acoperit cu pășune deasă. La mansardă, într-o cameră vecină cu a sa, locuia biochimista Grete Wassa, venită în S.U.A. cu zece ani înainte ca refugiată din Belgia, cotropită de trupele hitleriste. În acea după-amiază, Grete tocmai se întorsese de la mica policlinică aflată lîngă reședința lui Mc. Stephens. Nici nu apucase să se dezbrace, cînd auzi pe scară pașii lui Borrowth. Nerăbdătoare, îi ieși în cale:

— Glyn, ai reușit ceva?

— Încă nu. I-am lăsat planurile. Să vedem ce-o să spună. Dar Grete... mi-e absolut indiferent. Sînt hotărît să-mi pun planul în aplicare.

Amîndoi intrară în camera fetei, se așezară pe marginea patului și rămaseră tăcuți.

— Grete... cu toate că sînt cam necăjit... aș vrea să-ți spun că... în fine... aș vrea să fim împreună. Mă simt bine lîngă dumneata... Nu am avere, leafa mea e mică... dar... te rog să hotărăști singură. Acum plec. La revedere.

— Glyn...

— Grete...

Cei doi tineri își prinseră timid mîinile. Nici unul nu mai spunea nici un cuvînt. Încetul cu încetul, întunericul se coborî și ei nici nu băgară de seamă acest lucru. Fiecare era cufundat în gîndurile și visurile pe care orice om și le face într-o astfel de ocazie. Cu toate că pînă atunci nu și le mărturisiseră niciodată, fiecare cunoștea de mai multă vreme sentimentele celuilalt. Mai exista însă un lucru, unul singur, pe care amîndoi îl știau la fel de bine. Prin contractul lor, se obligau să stea la dispoziția patronului, iar acesta putea să-i trimită orișiunde ar fi dorit-o. Salariile lor nu le îngăduiau să ducă o existență îndestulată. De aceea, viața lor de acum înainte urma să depindă numai și numai de acest magnat al trusturilor — om cu multe uzine și fabrici de tot felul, împrăștiate pe toată suprafața S.U.A.

— Glyn, să aprind lumina...

Borrowth zîmbi și dădu drumul mîinilor fetei.

— Uitasem că mai există în lume altceva decît noi doi, rosti el. Vezi Grete, dacă aș izbuti să-mi realizez avionul, am avea posibilitatea să ne căsătorim. N-am mai depinde de nimeni.

— Să nu te superi, dragul meu. Te-ai pripit. În loc să mai ai răbdare, i-ai dat lui Mc. Stephens o armă puternică. Un avion pe care oricînd îl poate transforma în aparat de luptă, în avion de vînătoare ultrasonic sau în mai știu eu ce... Trebuie să ne mai sfătuim...

— Dar tu, tu nu le-ai predat manuscrisele unchiului tău?

— Nu pe toate... N-am dus la editură decît pe acelea cu caracter literar. Cel mai important manuscris îl am la mine. În caietul care mi-a rămas, există date amănunțite, cu coordonate geografice, cu localizări precise. Pe acesta nu-l voi da nimănui atîta vreme cît uraniul va mai constitui pentru omenire o sabie a lui Damocles. Vrei să ți-l arăt? În tine am încredere.

Fără a aștepta vreun răspuns, Grete ieși din încăpere și, după cîteva momente, se întoarse cu un dosar voluminos cu coperte groase, legate într-o fină mătase chinezească de culoare galbenă.

Amîndoi se așezară la masă și deschiseră prețiosul manuscris intitulat: *„Cercetări de fitogeografie în regiunile sudice ale Tibetului"*.

*

* *

Cam în același timp, în biroul lui Abe Mc. Stephens se afla un individ voinic, cu părul ușor cărunt și figura extrem de mobilă. Individul purta un nume parcă scos dintr-un roman al lui Dickens, James Strowberry, ceea ce în limba noastră s-ar traduce cu Iacob Fragă. Dacă am merge mai departe, comparînd și caracterul acestui individ cu acela al eroilor marelui romancier britanic, l-am putea asemui lui Uriah Heep sau Pecksniff.

Strowberry Joe — cum i se mai spunea — citea în acel moment un caiet asemănător lucrării din fața Gretei Wassa și a lui Glyn Borrowth. Spre deosebire însă de acesta, caietul răsfoit de Strowberry avea coperți roșii, iar titlul era: *„Culegere de folclor despre zăcămintele radioactive"*. Autorul ambelor manuscrise era profesorul doctor Karl Wassa — fizician remarcabil și membru al mai multor academii.

Urmărindu-l pe Strowberry cum citește, Mc. Stephens, tolănit confortabil într-un fotoliu uriaș, își fuma trabucul și, din cînd în

cînd, arunca înspre omul adîncit în lectură cîte o privire nerăbdătoare:

— Ce spui, Joe?

— Pare interesant, dar incomplet... De unde l-ați primit, boss?

— De la Hopkins. Doctorița noastră i-l-a lăsat acum un an și jumătate cu rugămintea de a-l publica. Ce crezi, merită?

— Trebuie să găsim și celelalte caiete. Uite ce menționează într-o notă: *„Materialul acumulat aci reprezintă doar un număr restrîns de date privitoare la problema detectării radioactivității în natură, despre care am scris în mai multe dosare. În lucrarea de față m-am limitat să demonstrez că omenirea a cunoscut încă înainte de Niepce de Saint-Victor, descoperitor al radioactivității (1867), proprietăți ale anumitor minerale radioactive..."*

— Așadar, fata trebuie să mai aibă ceva, conchise Strowberry. Să mă duc să vorbesc cu ea?

— Nu, nu te osteni tu, o vor întreba cei de la editură. Cînd vom avea date suplimentare, te chem. Încă un lucru: să ai grijă de Borrowth. Ia planurile și citește-le! Găsești totul în safe: e deschis.

* * *

După o săptămînă de la aceste discuții, Grete Wassa primi o invitație din partea marii edituri new-yorkeze „Hopkins & fiii". Pe cartonaș scria că este vorba de publicarea manuscrisului depus în urmă cu un an și că prezența fetei e absolut necesară.

Spre surprinderea ei, i se dădu imediat concediul necesar drumului și chiar o săptămînă suplimentară. Mai mult decît atît, i se permise să plece cu un avion al societății. Mirarea ei crescu la aeroport, cînd fu întîmpinată de un trimis al editurii, care o duse pînă la un hotel luxos. Prima discuție fusese stabilită pentru a doua zi.

Chiar dimineața, Grete fu încunoștințată că o așteaptă un automobil pentru a o duce la mister G. W. Hopkins în persoană. Tot acest vîrtej de amabilități o făcură pe Grete să fie deosebit de atentă și precaută. Fata își aduse aminte că, în 1933, cu aceeași inopinată și exagerată solicitudine se purtaseră și cu unchiul ei oamenii lui Hitler. Pe vremea aceea, autorul manuscrisului, Karl Wassa, era profesor de atomistică la Göttingen.

În timp ce mergea cu automobilul, prin mintea ei se desfășurară, ca într-un film, o seamă de evenimente la care Grete asistase ca simplu martor.

Era copil pe atunci. Karl Wassa, care se îngrijise de educația ei, fusese unul dintre cei mai pasionați cercetători și prospectori din anii în care se născuse știința radioactivității. Prieten bun cu soții Curie, el se consacrase multă vreme muncii de laborator: totodată, însă, Wassa era atras și de explorările geografice. Caiete întregi conțineau observațiile și descoperirile făcute de savant în numeroasele sale călătorii. Folclorist și vînător pătimaș, chiar și atunci, cercetările lui se axau pe prospectarea uraniului și a radiului. Mai întîi cercetase atent experiențele primilor chimiști și astfel găsise cărțile de mult uitate ale lui Niepce de Saint-Victor, care descoperise radiațiile uraniului în 1867.

Pornind de la aceste studii, Wassa le-a extins și a început să cerceteze legendele din jurul marilor exploatări din Congo, de unde se extrăgea uraniu. Nu publicase însă nimic din toate acestea, în-

trucît nu terminase încă lucrarea privitoare la influența zăcămintelor radioactive asupra florei și faunei. Evenimentele din Germania îl făcuseră să-și întrerupă cercetările. Războiul l-a surprins în Belgia unde se refugiase în 1933.

După ce Bruxelles fusese ocupat de germani, cumnata și nepoata lui, singurii supraviețuitori ai familiei Wassa, se refugiaseră în Franța, iar de acolo numai Grete putuse ajunge în S.U.A. Ea ducea cu sine două caiete: acela care se afla în posesia ei și acela pe care îl depusese la editură. Celelalte căzuseră pesemne în mîna asasinilor, căci la Bruxelles bătrînul profesor fusese arestat și ucis.

Grete nu cunoștea conținutul celorlalte manuscrise, dar știa că, în general, ceea ce scria unchiul ei avea ca subiect uraniul.

În timpul drumului, fata s-a gîndit la caietele lui Wassa cu atît mai mult cu cît peste cîteva minute urma să discute cu editorul posibilitatea de publicare a uneia dintre lucrări.

Ajunsă la „Hopkins & fiii", fu imediat primită de însuși proprietarul trustului. Hopkins o conduse pe Grete pînă în fața masivului său birou.

— V-am chemat, stimată doamnă, pentru a discuta cu dv... Vedeți, manuscrisul e incomplet... — intră el direct în miezul problemei. Or, pe noi ne interesează foarte mult să redactăm operele complete ale marelui savant, care a fost Karl Wassa. Pentru acest nobil țel, sîntem dispuși să nu precupețim nici un efort și nici o cheltuială...

— Dar v-am mai spus că nu mai am nici un caiet, răspunse cu voce scăzută Grete. Toate celelalte s-au pierdut în Belgia.

— Totuși, poate...

— Nu am...

— Dar cine ar mai putea ști?

— Ucigașii...

Editorul tuși stînjenit. Acesta nu era un răspuns mulțumitor. Însemna să se intereseze, să pună detectivi, să scormonească. Orice copoi i-ar răspunde dînd din umeri: „Afacere în putrefacție!". Cum să afle după atîția ani cine l-a ridicat pe Wassa?... Lăsînd de o parte faptul că toate aceste „sondaje" ar fi putut da de bănuit. Concurenții nu stăteau cu mîinile în sîn. Totuși, din discuția avută cu Grete, Hopkins reuși să afle pînă la sfîrșit că, printre ofițerii germani care-l ridicaseră pe Karl Wassa, se afla și Heinrich Kollemann, un fost asistent al savantului. În timpul nazismului, acest Kollemann fusese Obersturmbahnführer S.S.

Interesîndu-se la omul firmei aflat la Bonn și care ținea un fel de „Almanah de Gotha" a fostelor mărimi din S.S., Hopkins află surprins dar și încîntat că locotenent-colonelul Kollemann lucra actualmente într-o uzină de bombe atomice din orășelul Coronero, statul Arizona.

Cîteva minute după ce Grete Wassa părăsise biroul editurii, ducînd cu ea vagi promisiuni, editorul vorbea la telefon cu Mc. Stephens.

*

* *

Instalat comod într-un vagon de clasa I-a, Joe Strowberry călătorea spre micul orășel Coronero din Arizona, împreună cu doi tineri cu alură atletică și care în tot timpul drumului n-au făcut

altceva decît să golească mai multe sticle cu whisky și să socotească în dolari șansele proximei gale de box de la Chicago.

Aproape de miezul nopții, trenul se opri scîrțiind din osii în fața unei clădiri părăginite și singuratice din mijlocul preeriei.

Ajunseră. De acolo mai aveau de mers vreo douăzeci de kilometri pînă în apropierea marii uzine. De fapt, nici nu se gîndeau să-i facă. Aveau de gînd să aștepte două zile în Coronero, pînă cînd funcționarii și tehnicienii vor veni în oraș. Era joi, iar sîmbătă urma să-l găsească pe Kollemann.

În micul hotel se afla și unicul bar din localitate. Strowberry și „băieții" lui se instalară în trei camere deosebite, ca și cum nici nu se cunoșteau și nici nu veniseră împreună. De altfel, cînd coborîră în bar, se salutară rece și atîta tot. Strowberry stătea retras într-un colț și-și bea cu înghițituri rare whiskyul, iar ceilalți se și împrieteniseră cu obișnuiții localului. Ba vineri seara participară la un concurs de tras la țintă cu pistolul; posesori ai unor metode avansate, „boy"-i lui Strowberry cîștigară ușor acest concurs, ceea ce i-a înălțat considerabil în ochii stîlpilor barului „El Dorado".

*

* *

Dacă, în urmă cu cîțiva ani, Heinrich Kollemann se putea mîndri cu zveltețea lui, acum, după o epocă nu prea zbuciumată de prizonierat, burta îi crescuse vertiginos și îi dăduse aspectul unui veritabil boss. Sîmbăta aceea venea în Coronero atras de o scrisorică semnată: Ramona.

La orele 9 seara, în mod precis, Heini intră în bar. Se vedea că era cunoscut acolo, căci toți chelnerii și însuși patronul îl primiră cu plecăciuni.

Se așeză în mijlocul barului la o masă de unde putea să caute pe autoarea misivei. Ochii i se opriră pe o brună cu privirea adormită și care, după cum de-altfel Heini fusese anunțat, purta o rochie largă cu imprimeuri de forma unor palmieri, iar în părul negru — o garoafă sîngerie. Fetișcana stătea pe un scaun înalt în fața barului și sorbea leneș dintr-un pahar plin cu gin.

Kollemann se ridică și, cu un mers mlădios, se îndreptă spre ținta ochită. O ocoli pe tînără de cîteva ori, apoi, dîndu-și seama că-i place, o acostă direct:

— Ramona?

— Da.

— Ce mai faci, scumpo?

— M-beau!

— Vrei un coktail?

— Merge, bobocule!

— Hai la masa mea!

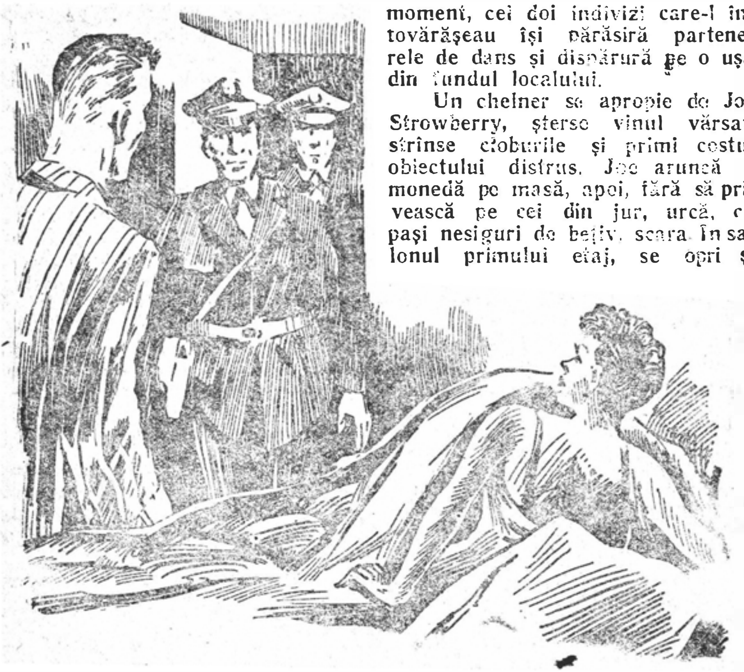
— Se poate și asta!

O oră mai tîrziu, după ce consumară nenumărate păhărele și pahare cu diferite băuturi, Kollemann își invită aleasa în camera lui. Aceasta nu pregetă nici o clipă să-l urmeze.

*

* *

Pe cînd cei doi urcau treptele hotelului, Strowberry, care, cu o adevărată răbdare drăcească, urmărise scena de la început pînă la sfîrșit, scăpă ca din greșeală un pahar din mînă. În același

moment, cei doi indivizi care-l întovărăşeau îşi părăsiră partenerele de dans şi dispărură pe o uşă din fundul localului.

Un chelner se apropie de Joe Strowberry, şterse vinul vărsat, strînse cioburile şi primi costul obiectului distrus. Joe aruncă o monedă pe masă, apoi, fără să privească pe cei din jur, urcă, cu paşi nesiguri de beţiv, scara. În salonul primului etaj, se opri şi se instală comod într-un fotoliu. De data aceasta, în loc să aibă o atitudine nepăsătoare, işi cercetă cu nerăbdare cronometrul de la mînă. Matematic, după cinci minute, reapărură cei doi „băieţi" îmbrăcaţi în impecabile uniforme ale poliţiei americane.

— Vă place cum ne-am deghizat? întrebă unul dintre „boy".

— O. K.!

— La ce cameră stă, mister Joe?

— Patruzeci şi nouă!

— Mergeţi cu noi?

— Nu, eu vin peste zece minute. Fiţi atenţi, să nu facă tapaj. Pe baby, faceţi-o scăpată!

— Înţeles!

Cu paşi greci, măsuraţi, luîndu-şi în serios rolul de poliţişti, cei doi străbătură culoarul, urcară o scăriţă şi se opriră în faţa unei uşi pe care era o plăcuţă emailată cu numărul 49. Bătură. Nici un răspuns. Bătură mai tare. O voce sugrumată răspunse.

— Cine e acolo? era glasul oarecum speriat al lui Kollemann.

— F. P! (Federal Police). Deschide!

— Mă culcam, nu pot!

— Deschideţi sau spargem uşa!

În cameră se auziră şoapte, foială şi, în sfîrşit, Heini, îmbrăcat într-o elegantă pijama de mătase violetă, întredeschise uşa.

— Ce doriţi?

Fără să-i răspundă, cei doi pătrunseră în cameră. Pe pat, acoperindu-şi goliciunea, stătea întinsă tînăra din bar.

— Actele dv.! Vă îmbrăcaţi şi 'ne urmaţi!

— Dar... să vedeţi...

— Am văzut destul!

— Dar, ce, în America oamenii nu sînt liberi să...

— Ba da! Dar legile statului Arizona opresc acest lucru fetelor sub 17 ani.

Kollemann se îndreptă tremurînd spre scaunul pe care erau aruncate hainele. Scoase din buzunar un pumn de dolari.

— Harry, spuse unul dintre „policemeni", ia-i banii şi trînteşte-i şi un proces de dare de mită. Apoi se întoarse spre tînără. Tu, scîrnăvie, îmbracă-te!

— Am înţeles, şefule.

— Dar nu s-a întîmplat nimic, surîse dulceag Heini. Să vă explic.

În acel moment, tînăra, gata îmbrăcată, făcîndu-se că vrea să fugă, îl îmbrînci pe unul dintre presupuşii poliţişti şi în pragul uşii dădu piept în piept cu Joe Strowberry.

— Stai!

Totuşi, îi făcu loc şi o lăsă să treacă.

Acum în cameră rămăseseră numai Kollemann şi cei trei musafiri nepoftiţi. Kollemann, zăpăcit de vîrtejul evenimentelor prin care trecuse, zăcea zdrobit pe un scaun, plîngea cu hohote şi făcea gesturi dezordonate, isterice.

— Legaţi-l şi administraţi-i cîteva curele... porunci Joe.

— Nu, nu! Plătesc!

— Nu-i nevoie de banii tăi. Avem nevoie de un mic amănunt. Altfel te denunţăm. Spune-mi, te rog, ai avut cîteva caiete ale unui oarecare Wassa, nu-i aşa?

— Da! Dar le-am dat altcuiva. Nu le mai am.

— Cui i le-ai dat?

— A murit. Îl chema Kriegsfeld...

— Pe figura lui Joe trecu un zîmbet imperceptibil. Tot ceea ce avusese Kriegsfeld se afla doar în posesia lui.

Amănuntul acesta nu trebuia să-l cunoască deocamdată Kollemann.

— Nu-i adevărat! Le ai tu. Nu i-ai dat nimic lui Kriegsdorf, sau cum dracu îi spune.

Făcu un semn.

Cei doi poliţişti scoaseră din buzunar cîte un bici cu coardă scurtă pe care erau înfăşurate cîteva curele împletite. În doi timpi şi trei mişcări, Kollemann fu întins pe jos, cu un căluş înfundat în gură şi o ploaie de bice se abătu pe pielea roză a spatelui său. După cîteva minute, îl aruncară pe pat şi-i scoaseră căluşul.

— Spune, unde-s manuscrisele?

— N-am!

— Încă o porţie!

— Nu, asta nu... De ce nu pricepeţi că nu mai am nimic? zbieră el. Nepoată-sa are — eu nu...

— Încă o porţie! vocea lui Strowberry era rece şi implacabilă.

— Staţi, vă implor... Eu n-am decît o hartă neînsemnată... fără valoare...

Duminică, de pe aeroportul uzinei de bombe atomice, un avion

ducea pe cei trei. În servieta lui Joe se afla un dosar simplu, între scoarțele căruia se găsea o coală de hîrtie pe care era desenată cu creionul harta regiunii din preajma lanțului de munți Kailas din Tibetul sudic. Pe hartă, erau cîteva puncte încercuite cu roșu și unul cu albastru sub care scria o singură literă „*U*".

*

* *

Fizicianul Glyn Borrowth nu ieșise aproape de două zile din laborator. Lucra la îmbunătățirea motorului de avion pe care-l concepuse. În ajun, se sfătuise cu un prieten asupra proiectului și ajunsese la concluzia că, dacă aduce unele modificări, avionul ar putea zbura cu peste 2.500 km pe oră.

Era aproape șase după-amiază, cînd intră ca o furtună însuși Mac Stephens însoțit de cîțiva oameni, în mijlocul cărora se afla un bărbat cu fața palidă.

— Borrowth, tu știi rusește, ai fost cu ăia în timpul războiului.

— Da, domnule Stephens.

— Atunci, fă-l pe idiotul ăsta să vorbească!

Borrowth îl privi pe cel cu care urma să vorbească sau, mai bine zis, căruia urma să-i ia interogatoriul.

— *Nie pugaitis tovarişci!* (Nu te neliniști, tovarășe)!

— *Ia nicevo nie scaju...* (Nu voi spune nimic), mormăi sovieticul.

— *Kak vas zavut?* (cum te numești?)

— *Iurii Tumanov! vsio!* (Iurii Tumanov și cu asta gata!).

— *Spasibo, ia tvoi drug i za eta nicevo nie skaju!* (Mulțumesc, vă sînt prieten și de aceea nu voi spune nimic!).

Apoi Borrowth se întoarse spre patronul său:

— *Cheeff!* (şefule). Mi-a declarat că nu vrea să spună nimic, că nu ştie nimic.

— Atunci ce vrea? Vrea să moară? Trebuie să ştiu de unde a răsărit, unde a fost, ce-a căutat în mare? Şi bagă-i sub nas hîrtia asta — sînt cuvintele pe care le-a mormăit atunci, în delir...

Borrowth traduse totul. Tumanov zîmbi şi-i răspunse că dacă pe „şef" îl interesează ce vorbesc înecaţii, n-are decît să se înece singur. Cît îl priveşte pe el, Tumanov, poate spune doar că a ieşit din fundul mării şi este fiul lui Neptun şi al zeiţei Thetis.

La auzul acestor cuvinte, Mac Stephens se zbîrli. Şi dacă n-ar fi fost cei din jur, s-ar fi năpustit asupra lui Tumanov.

— Cine dracu sînt părinţii lui nu mă interesează. Nici nu-i cunosc şi nici nu vreau să-i cunosc. Mie să-mi spună ce vreau eu.

Apoi se lăsă gîfîind într-un fotoliu.

— Întreabă-l ce meserie are?

La acestea, Tumanov răspunse zîmbind:

— Căutător de perle. Şi cu asta basta! Cer să fiu predat autorităţilor. Deţinerea mea ilegală reprezintă un act de banditism. Tradu-i!

De data aceasta Borrowth îşi făcu noua meserie cu o deosebită plăcere şi conştiinciozitate.

— Da? Autorităţilor? Atunci să ştie că nu iese de aici fără permisia mea. Cît despre tine, în paranteză fie zis — se adresă lui Borrowth — nu cumva să trăncăneşti, că te expediez direct în grădinile lui Manitu... Îi mai fac o propunere, continuă boss-ul. Îi dau o leafă de 20.000 de dolari pe an ca să lucreze pentru mine. Dacă e om de ştiinţă sau muncitor calificat, aci o s-o ducă mai bine decît la bolşevicii lui. Am terminat!

Tumanov nu aşteptă să i se traducă. Cunoştea destul de bine limba engleză ca să priceapă totul şi fără oficiile unui translator. De aceea întoarse, pur şi simplu, spatele şi o porni spre uşă.

— N-ai nimic de răspuns? îl întrebă fizicianul.

— Nu, nici n-o să mai vorbesc! Să mă predea autorităţilor în drept şi să anunţe ambasada sovietică. Să trăieşti, domnule, şi-ţi mulţumesc pentru bunăvoinţă!

*

* *

După ce se întoarse în biroul său, Abe Mac Stephens căzu pe gînduri. „Cine-i nebun să-l creadă că se plimba în mijlocul mării, de florile mărului, cu un bulgăre de aur la brîu. Dacă ar fi evadat din Fortul Knox, aş mai fi înţeles. Acolo trebuie să fie metal serios. Nu dau eu păsărica din mînă pînă nu spune tot. Acum să-l aranjăm aşa ca să nu se afle de croazierele mele, hm, democratice"!

Îl chemă pe Strowberry:

— Hei, Joe! Vezi să nu se trăncănească pe seama roşului, că ne-alegem cu doamne-ajută!

— Să ne-alegem? De ce?

— Pentru că s-ar face mult zgomot pentru nimic... Iar deviza noastră este „vorba-i de tinichea, iar tăcerea-i de uraniu"...

*

* *

Seara, cînd Borrowth se duse acasă să-i povestească Gretei cele întîmplate, o găsi palidă şi supărată. În camera ei totul era vraişte, claie peste grămadă.

— Ce s-a petrecut aci, draga mea?

— Au trecut oamenii lui Mc. Stephens. Căutau manuscrisul unchiului. Am să te rog să-l iei tu. Mă tem să-l mai ţin la mine... Bietul unchiu-meu, un idealist iremediabil, dorea ca rezultatele muncii lui să fie puse în slujba umanităţii, nu a gangsterilor. Şi dorinţa lui trebuie s-o îndeplinim.

*

* *

În seara aceleiaşi zile, Borrowth dori să stea de vorbă cu prietenul său Eroll Ryan, unul dintre medicii de casă ai lui Mac Stephens. Îi telefonă prietenului său şi, după aproximativ o oră, se aflau în camera răvăşită a Gretei Wassa.

— Uite, doctore, de ce te-am chemat.

În cîteva cuvinte, doctorul fu pus la curent cu cele petrecute. Borrowth avea încredere în Ryan, pentru că acesta era cunoscut ca un om integru.

— Dragii mei, le spuse medicul, situaţia voastră este într-adevăr îngrijorătoare. Cel mai bun lucru pentru voi e ca Mc. Stephens să vă piardă urma...

— N-avem cum! suspină Grete.

— Dar avionul?

— Mai întîi, răspunse Borrowth, acest avion e deocamdată doar în stare de proiect. Şi, oricum, nu-mi va aparţine, va fi al lui Mc. Stephens.

— Descurcă-te, băiatule, descurcă-te! Construieşte-ţi-l singur...

— Nu-i deloc simplu să mă tot ascund de Mc. Stephens.

— Caută-ţi un constructor capabil şi de treabă...

— Şi dacă boss-ul miroase ceva?

— Te anunţ eu la timp...

— Dar dumneata de unde ai să ştii? îl întrebă Grete.

— Ryan, draga mea, e medicul patronului...

— Şi din întîmplare Mc. Stephens nu se poate dispensa de prezenţa mea. M-a angajat pentru că la Chicago mi-am făcut faima unui redutabil duşman al epilepsiei... De fapt, crizele lui comiţiale* îmi permit să-mi duc cercetările mai departe. Aşa că înţelegeţi...

Capitolul IV

Un lama vagabond vinde medicamente rare. Dacă Becquerel ar trăi, şi-ar susţine prioritatea în descoperirea uraniului. Toate drumurile duc spre Tibet. O tînără primeşte asigurări.

Antropologul Li Cian-su se găsea într-un moment de derută. Cercetările sale ajunseră într-un impas din care nu mai ştia cum să iasă. Simţea nevoia să se consulte cu cineva pentru a-şi con-

* formă de epilepsie.

tinua lucrările. Primul său gînd se îndreptă spre vechiul său prieten, Fin Siao-şan, de care se simţea legat pe viaţă nu numai pentru faptul că-l salvase, dar şi pentru că acesta se dovedise a fi un minunat tovarăş şi un destoinic om de ştiinţă. Datorită lui Fin Siao-şan, antropologii şi arheologii puteau să studieze şi să determine cu precizie viaţa obiectelor găsite la diferite săpături. Inginerul construise un aparat care se baza pe detectarea izotopului de carbon 14 şi a activităţii acestuia. Astfel, vîrsta vaselor vechi de mii de ani putea fi determinată cu o aproximaţie de numai 40—50 de ani.

Cercetările comune pe care le continuau şi acum pentru descoperirea celorlalte lăzi cu sinanthropi îi legaseră şi mai mult. În laboratorul lui Li Cian-su se aflau numai cîteva rămăşiţe din cei peste cincizeci de oameni fosile. Unde se aflau celelalte, nimeni nu mai ştia.

În drum spre Fin Siao-şan, antropologul trecu mai întîi pe la bătrînul intendent Bai Sian-jen, ca să-l roage să închidă laboratorul în timpul cît el va lipsi

— Tovarăşe Bai, rămîi la laborator pînă ce mă voi întoarce...

— Să nu vă supăraţi, aş fi vrut şi eu să plec... am ceva important...

— Nu se poate amîna?

— Nu... o veche cunoştinţă mă aşteaptă în bazarul portului. Şi nu pot să lipsesc... Adică, dacă vreţi, aţi putea veni şi dv... N-o să dureze mult.

Merseră cam aproape un sfert de oră cu autobusul, apoi trecînd prin nişte străzi întortochiate de la periferie, pătrunseră într-o curte lungă şi îngustă. Căsuţele părăginite de război contrastau în mod bizar cu blocurile muncitoreşti care începeau să se ridice.

În fundul curţii, într-o cocioabă de paiantă, se strînsese multă lume. Mulţi rămăseseră afară. Cînd veniră Bai Sian-jen şi Li Cian-su, unii îi priviră cu neîncredere. Alţii însă, văzîndu-l pe bătrîn, recunoscură în el un vechi prieten şi le făcură loc să treacă. Păşind în vîrful picioarelor, ajunseră pînă în centrul curioasei şi liniştitei adunări.

În camera joasă, cu laviţe pe lîngă pereţi, se înghesuiau aproape douăzeci de oameni. În mijloc, culcat pe o rogojină, zăcea un bătrîn, peste care era aplecat un om ciudat, îmbrăcat cu un fel de manta neagră. Pe cap purta o bonetă roşie-vişinie, iar pe faţă — o mască terifiantă. Făptura aceasta ruptă, parcă, dintr-o străveche legendă chinezească, îl acoperea pe cel culcat şi agita pe deasupra lui cîteva legături de clopoţei, denumiţi ceng, care sunau pe diferite tonuri. Era un lama vindecător şi vagabond ajuns la Şanhai tocmai din îndepărtatul Tibet.

După ce o vreme stătu aplecat peste bolnav, se ridică brusc şi prinse a dansa în jurul camerei, agitîndu-şi clopoţeii din ce în ce mai repede. Bolnavul gemea încetişor. Ţinea ochii închişi. Părea adormit. Uneori, un spasm uşor îi scutura tot trupul. O clipă, lama se opri, apoi lepădă clopoţeii şi scoase din traista pe care o avea agăţată la şold o cîrpă în care erau înfipte o mulţime de ace de os şi de metal. Cu aceleaşi gesturi repezi aprinse o căţuie, scoase un ac, îl trecu prin flacără şi, dezvelind pieptul bolnavului, începu să-l înţepe.

Lama practica tradiționala și atît de binecunoscuta metodă terapeutică chineză, denumită acupunctură. Sistemul acesta, vechi de milenii, a fost considerat ca și alte sisteme luate din folclorul medical drept un ritual legat de o zeitate... Adevărul este că, sub influența excitantului verbal, bolnavul adoarme, iar cel de-al doilea excitant, cel intradermic, produs în piele prin înțepături dese și repetate, acționează asupra scoarței creierului în mod direct. Astfel, pentru o bună bucată de vreme, durerile dispar din regiunea corpului pe care au fost aplicate înțepăturile. Medicii au folosit și ei cu succes o metodă asemănătoare în domeniul reumatismului prin injecții făcute în puncte, fie cu apă distilată, cu histamină, fie cu diferite alte substanțe.

După ce termină cu înțepăturile, lama se apleacă din nou peste bolnav și, cu ajutorul unui corn de capră, îi suflă în ureche, iar pacientul se trezi.

Li Cian-su era mîhnit nu din pricina faptului că vedea un vraci aplicînd un tratament empiric, ci pentru că își dădea seama că regimul ciankaișist menținuse poporul la mentalitatea Chinei feudale din primele secole ale erei noastre. Era revoltător ca, în miezul veacului al XX-lea, un vraci să vindece oamenii dintr-un oraș cu peste șase milioane de locuitori, un oraș bălțat de zgîrie-nori, dar și din ignoranță și superstiție. Lui Li Cian-su îi mai părea rău acum și de faptul că se specializase în antropologie și nu îmbrățișase o altă ramură a medicinei, mai aproape de suferințele imediate ale oamenilor.

În acea vreme, privitorii ritualului începură să plece, pe cînd lama își strîngea fleacurile cu care se încotoșmănise și-și învelea grijuliu masca rituală. Lîngă el, se așezase Bai Sian-ien, care, cu o atitudine respectuoasă, îi șoptea ceva la ureche. Li Cian-su se trezise din gîndurile sale. Acum, ieșit parcă de sub imperiul vrăjii, se întreba mirat de ce îl adusese acolo bătrînul custode al muzeului „Hoan-Ho-Pei-Ho".

Curînd rămaseră singuri numai ei și vraciul cu tichie roșie.

— Prea-sfinte, începu ceremonios Bai Sian-jen, am venit la dumneata ca să ne dai binecuvîntarea. Pe urmă, aș vrea să cumpăr cîteva leacuri pe care dumneata le împarți cu mărinimie numai celor aleși.

— Ce nevoie vă aduce? întrebă lama, cu o voce destul de bănuitoare.

— Nu mai am măsele, prea-sfinte, iar cele rămase mă dor îngrozitor.

— Te pot vindeca. Ia să văd!

Bai Sian-ien deschise o gură știrbă, în care dinții și măselele ar fi putut fi numărate pe degetele unei singure mîini.

— Așa! murmură satisfăcut tămăduitorul. Am să-ți dau o măsea rămasă de la Han-Apron-Thungidra. S-o pisezi bine și pe urmă să bei praful de trei ori pe zi cu apă limpede. Cînd bei apa, să murmuri rugăciunea celor 40.000 de bodhisvastra care au fost pe mările întinse și au împrăștiat în lume învățăturile mărețului Bu-Su *

Lama scoase din sac o măsea cu patru rădăcini. Molarul era un specimen perfect fosilizat și ca dimensiune cam de șase ori cît unul de om normal.

* Bu-su — numele chinezesc al lui Budha.

„Giganthropus" — îi fulgeră prin minte lui Li Cian-su. Bravo ție, bătrîne căutător de fosile!

Într-adevăr, era una dintre piesele rare căutate mult de către antropologi și care dovedeau existența unei rase de oameni fosili sau preominieni, de dimensiuni gigantice. Astfel de măsele, altădată destul de des folosite în farmacia chineză și indoneziană, se dădeau pentru nevralgii și lipsă de dinți. Ca la toate popoarele lumii, și în medicina populară a Chinei exista principiul *„similia similibus curantur"*, adică ceea ce seamănă cu un organ îl vindecă.

Bai Sian-jen luă măseaua, o înveli într-o bucățică de mătase și, asemenea unui obiect de mare preț, i-o întinse lui Li Cian-su. Doctorul o luă și o băgă repede în buzunar. Lama se încruntă. Se petrecuse un sacrilegiu. Li Cian-su trebuia să-și atingă întîi fruntea cu lucrul sfînt, pentru că altminteri acesta își pierde virtutea vindecătoare. Văzînd grimasa călugărului, bătrînul se grăbi să scoată o hîrtie de zece yuani și să i-o întindă prea cucernicului. Mai repede decît s-ar fi putut aștepta cineva, hîrtia dispăru între cutele mantalei negre.

— Prea-sfinte, murmură iar bătrînul, pe fratele meu îl dor oasele. Ce să fac? L-a lovit o căruță blestemată care aleargă fără cai și i-a frînt picioarele. Ajută-mă! Cumpăr și o morișcă de rugăciuni!

După această rugăminte spusă cu multă ardoare, Sian-jen făcu o plecăciune adîncă.

Lama scotoci mult prin tașca de la șold, apoi, nemulțumit că nu găsește lucrul căutat, se îndreptă spre o laviță de sub care scoase o bocceluță. În ea se aflau mai multe fragmente de oase, în mijlocul cărora ieșea în evidență un maxilar enorm. Era clar că măseaua vîndută mai înainte cu cîteva minute fusese extrasă din maxilarul acela.

Ochii lui Li Cian-su sclipiră de plăcere și, fără să mai aștepte, scoase din buzunar cîțiva yuani și îi întinse călugărului.

— Le iau pe toate!

— Fiule, cu toate că te arăți necredincios, ți le dau! Eu le aduc tocmai din peștera minunată din vîrful muntelui vrăjit a lui

Djayanta Devy. Șiragul mîndru al norilor nici nu ajunge la peștera prea-fericitului Djayanta, căci un dragon împietrit o apără.

După cîteva minute, Li Cian-su plecă, urmat aproape în fugă de bătrînul, dar sprintenul Bai Sian-jen. Antropologul strîngea la piept, ca pe o comoară fără de preț, legăturica murdară. Ochii lui ardeau, iar pe față îi era zugrăvit un surîs de fericire.

Ajuns la laborator, uită complet și de scrisoarea și de vizita pe care plănuise s-o facă lui Fîn Siao-șan. Întinse pe masă conținutul bocceluței și începu să cerceteze cu atenție și cu vădită plăcere fiecare fragment de os. Toate aparțineau aceleiași rase de oameni uriași. Mai de o parte, pusă pentru o cercetare mai amănunțită, se afla mandibula. Ca și măseaua, întrecea cu mult dimensiunile unei mandibule normale, și anume de aproximativ patru ori. Deci giganthropul trebuia să fi avut o înălțime de aproape trei metri, iar capacitatea craniană 3.600 cm^3.

Pentru că se înserase, înveli maxilarul într-o fîșie de pînză, apoi în vată și îl puse în sertarul biroului său. A doua zi îl va fotografia, iar fotografiile le va trimite tuturor facultăților de medicină din China, India și Indonezia, pentru comparații. Studiul, pe care-l și întrevedea, urma să fie expediat la Moscova, la un vechi prieten al său, antropologul Gherasimov, mare specialist în reconstituirea figurilor numai după forma craniului. Pe carnet își notă din nou locul unde, după spusele lamei, s-ar fi găsit asemenea fosile.

*

* *

A doua zi de dimineață, Li Cian-su sosi primul la Institutul de antropologie. Cel dintîi lucru pe care-l făcu fu să scoată dintr-un dulap aparatul cu care voia să fotografieze piesa. Era nerăbdător ca un copil.

Puse maxilarul pe masă, potrivi aparatul și luă o serie de clișee din toate pozițiile posibile. Nerăbdător, se duse apoi să developeze filmul. Ajuns în camera obscură, după ce scoase filmul din aparat, antropologul prinse a înjura de mama focului. Pelicula era impresionată ca și cum fusese expusă la lumină. Nici o fotografie nu fusese luată. Dezamăgit și amărît, se întoarse în laborator și luă alt film. Repetă operația, dar rezultatul fu același. Enervat, desfăcu în camera obscură toate filmele pe care le avea. Toate, dar absolut toate, erau impresionate. Iritat peste măsură, se duse la un coleg. Ceru acestuia un film și, după ce-l cercetă și se convinse că este bun, repetă fotografierea. La developare, însă, constată același fenomen. Nu mai pricepea nimic. Orice clișeu pe care-l apropia de maxilar se strica și nu mai putea fi folosit.

Lăsă fosila pe masă, încuie cu grijă laboratorul și se îndreptă în fugă spre Institutul de biofizică, la care lucra Fîn Siao-șan, deoarece acesta, ca inginer, ar fi putut să-i repare aparatul pe care-l bănuia defect, cu toate că nu concepea ca un „Zorki“ să se strice într-un mod atît de ciudat.

Cînd Li Cian-su intră în laboratorul de electronică, Fîn Siao-șan meșterea ceva la un oscilograf catodic.

— Siao-șan! Ia vezi ce are aparatul meu?!

— Mai întîi, noroc! Și pe urmă, ce intri ca o furtună? Ce ți s-a întîmplat?

— Mi s-a stricat nemernicul ăsta de aparat tocmai cînd mi-era lumea mai dragă Nu pot lua cu el nici măcar o fotografie.

— Ia să văd!

Fîn Siao-şan luă din mîna antropologului aparatul, îl cercetă cu atenţie, apoi, zîmbind, ieşi din laborator. Peste cîteva clipe, se întoarse, îl potrivi şi declanşatorul ţăcăni scurt.

— Am luat un instantaneu. Hai să verificăm.

După zece minute, Li Cian-su îşi zări întipărită pe peliculă figura bosumflată.

— Atunci ce dracu are?

— Nimic. Poţi fotografia cît vrei cu el. E cel mai bun aparat din lume. Poftim!

— Ba nu. Ascultă ce mi s-a întîmplat.

După ce ascultă totul de-a fir-a-păr, fu surprins şi Fîn Siao-şan. Ceea ce i se povestise nu părea verosimil. Înciudat că trebuia să-şi întrerupă munca, dar în acelaşi timp aţîţat, îşi scoase halatul şi-l luă pe Li Cian-su de braţ.

— Să mergem la tine! E ceva ciudat la mijloc...

— Vrei să spui că e amestecată vreo vrăjitorie?

Pe inginer, întrebarea ironică a antropologului îl amuză.

— Ştiu şi eu?! Te-o fi blestemat lama! îi răspunse el gînditor.

Luară fosilele achiziţionate de antropolog şi se înapoiară la institutul la care lucra Fîn Siao-şan. Cum intrară în laborator, inginerul văzu ceva care-l miră peste măsură. Pe ecranul tubului catodic al aparatului de determinat vîrsta pieselor de cultură materială, vibrau dezordonat mai multe curbe.

— Ai lăsat aparatul deschis şi s-au stricat lămpile!

— Ba nici n-am umblat cu el!

— Imposibil.

— Ba nu.

Constatară că, deşi era închis, totuşi aparatul funcţiona în condiţii normale. Cei doi bărbaţi se priviră contrariaţi, dar cel mai intrigat era de astă dată Fîn Siao-şan. Mută aparatul pe o altă masă, îl întoarse cu spatele şi totuşi acesta lucra fără greş.

— Ce naiba o fi?

— Habar n-am! Nu mai pricep nimic. E o drăcie la mijloc.

Li Cian-su ridică din umeri nedumerit.

— Unde-i osul ăla? Maxilarul de care mi-ai vorbit?

— Pe masă!

Fîn Siao-şan se apropie de masă, luă în mînă fosila, apoi se întoarse spre prietenul său.

— Ai înţeles?

— Nimic!

— Hai să-ţi explic! făcu Fîn Siao-şan. Priveşte-ţi mai întîi ceasul! Vezi? Fosforul de pe minutare luminează.

Li Cian-su se uită la ceas, apoi începu să rîdă.

— Vrei să pretinzi că osul ăsta ori este vrăjit, ori este radioactiv?!

— Altă explicaţie nu poate să existe, deşi nu văd de unde pînă unde a putut apărea o fosilă radioactivă.

— Nici mie nu-mi prea vine să cred.

— Ei bine, nu ne rămîne decît să verificăm cu contorul Geiger-Müller dacă maxilarul buclucaş e într-adevăr radioactiv.

— Acum pricep... exclamă inginerul. Mandibula e iradiată!
— Nu-i posibil!
— Ba-i posibil! întări Fin Siao-şan. Şi dacă Becquerel ar mai fi în viaţă, te-ar putea învinui că, descoperind radioactivitatea unui corp prin aceeaşi întîmplare ca şi el, n-ai priceput totuşi nimic. Dar lăsînd gluma la o parte... ştii de unde a fost scoasă piesa?
— Da, dacă se poate avea încredere în cele spuse de lama, de pe muntele Djayanta Devy, din sudul Tibetului.

* * *

Cam în aceeaşi vreme, se vorbea despre Tibet şi în altă parte a lumii. Aplecaţi asupra hărţii lui Karl Wassa stăteau Abe Mac Stephens şi Strowberry.
— În primul rînd, ceru Mac Stephens, să-mi descifrezi sensul culorilor şi al liniuţelor de pe hartă. Trebuie să ştim exact despre ce este vorba.
— Cred că indică punctele în care Wassa a descoperit uraniu. Vezi, rotocoalele astea albastre, sub care scrie un U mare? Acolo trebuie să existe zăcăminte de uraniu. Iar dacă-i într-adevăr uraniu, nu-i păcat să tînjească de dorul nostru? conchise poetic Strowberry.
— Atunci trebuie să faci imediat o plimbare în Tibet. Să-mi dai o listă de tot ce ai nevoie. Cînd crezi că ai să pleci?
— Chiar săptămîna asta. Prospectarea îmi va lua două-trei luni. Pe urmă vom vedea, dar pentru treaba asta am neapărată nevoie de Kriegsfeld. Aşa că dă chiar azi un telefon la I. G. Farben... Neamţul îmi va fi de mare folos. Cunoaşte locurile, oamenii, şi apoi a fost elevul nebunului de Wassa...
— Deci, Joe, fă-ţi bagajele! Căci te pomeneşti că fata ştia de existenţa hărţii şi o fi trăncănit... N-avem nevoie să ne-o ia careva înainte! Pricepi ce putem realiza dacă în Tibet există ceea ce arată harta?!
Brusc, Mc. Stephens deschise sertarul biroului său şi scoase o mapă pe care stătea scris: *„Baze pentru cucerirea lumii"*.
— Priveşte! izbucni trustmanul pătimaş. Terenuri în Congo, Franţa, Spania, Groenlanda, Canada şi, cine ştie, am un proiect interesant chiar pentru Lună... Sloganul vieţii mele este: U-ra-niu. Pentru ca Rockefeller să cucerească piaţa mondială a petrolului, a avut mai întîi grijă să cumpere cisternele şi pipelinurile. După ce-a înşfăcat robinetul, dolarii i-au curs de la sine în buzunare... Asta-i metoda! Aventurile lui Rockefeller, însă, nu mai sînt acum decît basme pentru adormit copiii. Astăzi, stăpîneşte lumea acela care are în arsenalul său cele mai multe bombe A şi H.
Posedat de demonul patimii lui, Mc. Stephens nu-şi dăduse seama că, pe nesimţite, intra în criza bolii de care suferea: în jurul gurii îi apăru un cerc galben-verzui, obrajii i se congestionară, iar ochii i se afundară în orbite.
— E clar deci, dragă Joe, cum trebuie să procedeze un business-man de geniu!
Şi cu mîna făcu gestul omului care închide un robinet:
— Robinetul, Joe, robinetul! Robi... Joe... bîlbîi Mc. Stephens. U-u-uraniu! Uraniu!... A-ha-ha-ha! Am pus laba pe el! Acolo... în străfundurile lumii... E... e... al meu, Joe! Al meu...

— Uşurel, boss, , uşurel! făcu Strowberry cu greaţă, privind balele care începuseră a se scurge pe la colţurile gurii lui Mc. Stephens

— Ba nu! La Bikini mi-au luat-o înainte! Le voi arăta eu ce înseamnă să ai putere! Mc. Stephens mai poate să muşte!... Am!... Posed!... Uraniul e al meu! Nimeni nu mi-l poate lua.. Îi voi distruge pe toţi...

Maxilarul inferior al trustmanului tremura spasmodic. În acel moment, unul dintre telefoanele de pe birou sună prelung:

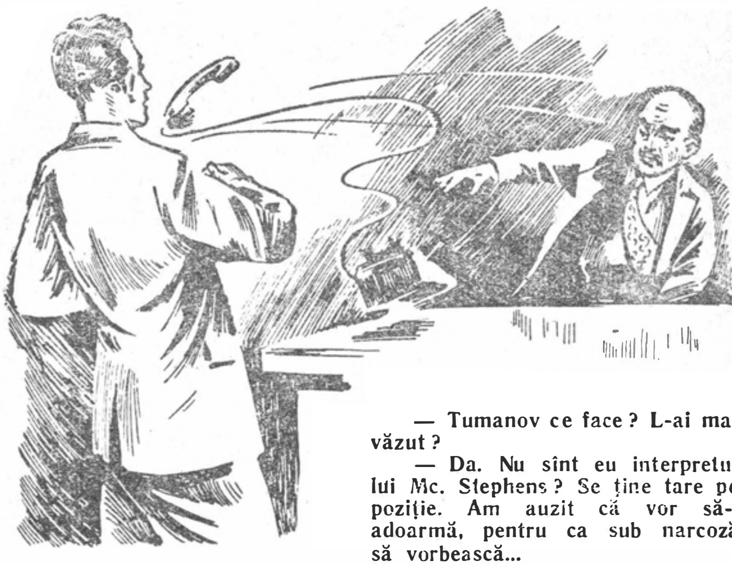
— Alo, eu, Mc. Stephens vorbeşte!... Ce-i? răcni deodată...

Spre uimirea lui Strowberry, boss-ul apucă aparatul telefonic şi-l azvîrli furibund spre fereastră. Oprit, în avîntul său, de conductorul electric, telefonul se întoarse ca un adevărat bumerang în falca nevinovată a lui Joe.

*

* *

Doctorul Ryan, omul acela măruntel cu mişcări iuţi de veveriţă, stătea gînditor în faţa Gretei Wassa şi a lui Glyn Borrowth, care aşteptau.

— Tumanov ce face? L-ai mai văzut?

— Da. Nu sînt eu interpretul lui Mc. Stephens? Se ţine tare pe poziţie. Am auzit că vor să-l adoarmă, pentru ca sub narcoză să vorbească...

Glasul lui Borrowth era gîtuit de indignare.

— Narcoanaliză?

— Da... şi-mi este teamă! Dacă într-adevăr n-au ce afla îl vor ucide, iar dacă află totuşi ceva, atunci e mai rău — îl vor chinui. Trebuie să-l salvăm!

Ryan prinse a măsura nervos camera. Din cînd în cînd, arunca priviri ascuțite spre caietele aduse de cei doi prieteni ai lui. Erau binecunoscutele dosare despre fitogeografie. Pe unul dintre caiete scria clar: *„Cercetări de fitogeografie în regiunile sudice ale Tibetului"*

— M-da... Apropo, Borrowth! Am auzit că Strowberry pleacă în Asia. Nu cumva cunoaște aceste dosare și pleacă într-acolo? Tu cum stai cu avionul?

— Se termină în cîteva luni. Aparatul va zbura cu siguranță cu peste două mii de kilometri pe oră. Cert!

— Cine ți-l face?

— Michael Davis și ceilalți prieteni ai mei. Dacă reușesc, atunci pricepi ce cucerire teribilă...

În acel moment intră un tînăr cu părul vîlvoi și hainele răvășite. Pe figura-i descompusă se vedea că asistase la un spectacol îngrozitor.

— Ce-i? Ce ți s-a întîmplat Harry? întrebă Borrowth.

— A căpiat patronul...

— Iarăși? făcu speriat Ryan.

— A fugit rusul și... ce să vă spun, acum boss-ul face urît al dracului...

Cei trei se priviră semnificativ. Borrowth și Ryan se ridicară și plecară îndată cu șoferul trimis să-l cheme.

Ajunși în incinta uzinelor lui Mc. Stephens își dădură seama că se petrecuse ceva cu totul neobișnuit. Peste tot se căuta, se răscolea fiecare colțișor.

După ce aflase de evadarea lui Tumanov, Mc. Stephens, blestemînd și înjurînd de mama focului, își adunase „băieții", îi înarmase și îi aruncase pe urma fugarului. În nici un caz, autoritățile nu trebuiau să fie amestecate în această poveste. Cine știe ce complicații neplăcute se puteau ivi. Cu acest gînd, pentru a cincea oară în ziua aceea trustmanului i se întoarseră ochii în cap, îl apucară convulsiile, fața i se strîmbă, mîinile și picioarele i se zgîrciră și, cu un răcnet de vită înjunghiată se prăbuși inert. Pe buze i se îngălă o spumă alburie.

Cînd sosiră Ryan și Borrowth îl găsiră pe Mc. Stephens în această stare penibilă.

*

* *

Tumanov era, așadar, liber.

Tînărul inginer abia își putea ascunde un zîmbet de mulțumire. De acum încolo vor aranja multe lucruri. Dacă sovieticul a putut evada, de ce n-ar încerca și el, Borrowth, cu atît mai mult cu cît se bucura de o relativă libertate.

Stăpînit de aceste gînduri, se urcă în apartamentul în care locuia. Deschise ușa și întinse mîna spre comutator, ca să aprindă lumina. Deodată se simți apucat de braț.

— Ssst! Sînt eu, Tumanov, nu te speria...

*

* *

În camera de așteptare a lui Nikulin, directorul Institutului de hidrologie, se găsea o tînără femeie care avea la mînecă o banderolă neagră de doliu. Fața ei frumoasă, expresivă și inteligentă, purta

amprenta unei mari dureri. Nu trebui să stea prea mult, întrucît șeful de cabinet îi făcu semn să intre.

— Tovarășa Tumanova?

Nikulin se ridică și veni în întîmpinarea tinerei femei.

— Da, eu sînt Tumanova! Am venit să-mi spuneți, tovarășe director, ce să fac, cum să-l caut?

Nikulin tăcu o clipă, apoi deschise un dosar aflat în fața lui, pe birou:

— Cînd știai dumneata că a murit?

— Acum șase luni.

— Într-adevăr, acum șase luni... atunci s-a întîmplat... te rog însă să fii tare... Uite ce-i... nu e cazul să te învăț eu. Vei înțelege și singură. S-ar putea ca Iurii al nostru să trăiască. Unde-i și ce face acum, nu știm. Accentuez însă că „s-ar putea". Fii tare și ai încredere în el! Noi avem speranțe multe. Asta-i tot ce-ți putem spune.

— Dar... bine, aș vrea să...

— Tovarășă Tumanova, înțeleg durerea dumitale. Eu personal însă te sfătuiesc să nu disperi. Am nădejdea că, într-un viitor nu prea îndepărtat, vom avea vești mai concrete. Deocamdată sînt numai speranțe... și credința că un om sovietic se poate descurca și sub apă la fel de bine ca și pe uscat.

O săgeată uriașă străbate aerul. Strowberry se întoarce pentru scurt timp. În apropiere de Mukden se produce un fapt neobișnuit. Nikulin mai are o scurtă convorbire cu Tumanova.

Pe un teren cu o pistă de beton, special amenajată, atît de proaspătă încît cimentul mai era pe alocuri umed, se afla un avion ciudat. Lung de aproape 25 de metri, avea lateral — ceva mai înapoi de mijlocul fuselajului — două aripi în formă de „delta" și cu anvergura de numai 6 metri. În vîrful fuselajului, se afla un tub care părea o țeavă de tun. Era de fapt priza de aer a reactorului. Lîngă acest ciudat aparat de zbor, se aflau doi bărbați. Dacă am cerceta evenimentele petrecute în viața acestor doi oameni doar cu cîteva luni în urmă, am vedea că atît avionul cît și hangarul, și terenul de decolare, fuseseră făcute cu mijloacele lor. Acum, amîndoi purtau haine foarte asemănătoare costumelor de scafandru. Doar casca nu era confecționată complet din metal. Încolo, restul costumului era din cauciuc, nu purtau bocanci metalici (altă deosebire) și aveau mănuși de piele. În spate, alături de parașută erau prinse două butelii de oxigen.

— Decolăm, Borrowth?

— Haide, Davis!

— Noroc!

Își strînseră mîinile cu efuziune și amîndoi pătrunseră în fusul metalic. Deasupra lor, capacul de duraluminiu cromat îi închise în carapacea fusului. O șuierătură și aparatul fu zvîrlit înainte asemenea unei gigantice săgeți. După o foarte scurtă rulare, roțile se desprinseră de sol și avionul porni să urce vertiginos, aproape vertical.

Unui observator terestru i-ar fi fost imposibil să-l poată urmări, deoarece „Flash" (Fulgerul) zbura cu de două ori viteza sunetului.

Chiar din primele minute iuţeala lui atinsese 2.000 de kilometri pe oră. Zborul dură numai 30 de minute. Aparatul avea un singur inconvenient. Trebuia alimentat cu cantităţi enorme de combustibil, ceea ce nu-i permitea să se menţină în aer mai mult decît două ore. Acest inconvenient putea fi însă uşor remediat.

Cu toate că a aterizat în bune condiţii, avionul a rulat mai mult decît s-ar fi aşteptat constructorii aparatului. Din cauza efortului pe care-l depuseseră amîndoi, rămaseră în cabină epuizaţi. De sub masca lui Borrowth, se prelingea o dîră subţire de sînge. Amîndoi erau palizi şi, după ce coborîră, îşi dădură seama că numai în aceste 30 de minute fiecare slăbise suficient de mult ca la cîntar să arate cu aproape trei kilograme mai puţin

— Ce zici, Glyn? Să vorbim cu Mc. Stephens?

— Să vorbim, dar numai după ce-oi dormi o oră încheiată. Dar stai... O fi observat cineva?

— Nu-i exclus, totuşi mă îndoiesc. Pustiul Texasului e suficient de întins. Sîntem pe un teritoriu care ne aparţine nouă, aşa că nu văd...

— Bun... bun, dar F. B. I.-ul? În fine. Peste o oră ne urcăm în tren şi plecăm la Iarbor. În trei zile vom sta în biroul lui mister Abraham Mac Stephens, spuse Borrowth.

*

* *

După cîteva zile, Glyn Borrowth se afla în faţa patronului său. Acesta fuma nervos o ţigară de foi

— Şi ce vrei acum? Să-ţi fac brevet? Se vede că ai înnebunit... Uite ce-i, Borrowth. Să-ţi intre în cap că nu eşti decît salariatul meu. Te-am angajat ca să-mi construieşti motoare de avion!

— Da, dar...

— Nici un dar. Salariul pe care-l primeşti tu l-aş putea da unui profesor care are şi premiul Nobel, dar n-am făcut-o pentru că mie-mi place să fiu înconjurat de tineri. Dacă-ţi place, bine, dacă nu, să fii sănătos! Poţi pleca, nimeni n-o să te reţină. Şi cu asta am terminat. Dar să nu uit. Dacă vrei să pleci să mă anunţi înainte cu o lună. Accesul pe aeroport îţi este interzis.

— E ultimul dumneavoastră cuvînt, mister Mc. Stephens?

— Mai vrei altul? Ieşi afară!

Borrowth ieşi, trîntind uşa. Toate visele sale se spulberaseră ca un nor de fum. Era deznădăjduit.

Trebuia să se ducă imediat la Grete, să se sfătuiască şi cu ea, iar apoi să treacă pe la Ryan. Mergea cu paşi automaţi. Cînd intră în policlinică, cei din jur îl priviră miraţi. Avea aşternută pe faţă o paloare cadaverică. Cînd îl văzu, Grete se înspăimîntă:

— Ce s-a întîmplat, dragul meu?

— Am să-ţi povestesc. Dă-mi să beau puţină apă!

Prea multe amănunte nu avea să-i spună. Totul era limpede, munca îi fusese furată şi nici o lege nu-l putea apăra. Hotărîră să se întîlnească în aceeaşi seară cu bunul lor prieten, doctorul Ryan.

*

* *

De obicei, cînd se duceau la doctorul Ryan, mergeau despărţiţi. Acum din cauza supărării care-l apăsa pe fizician, Grete nu-l pă-

răsi. Era aproape 9 seara, cînd intrară în casa modestă a medicului. În cîteva minute, îi aduseră la cunoştinţă necazul lor.

— Ai dat toate planurile?

— Bineînţeles.

— Dar parcă spuneai că ai construit avionul...

— Dacă ar şti asta Mc. Stephens, cred că n-aş mai scăpa viu. Construcţia aparatului mi-a făcut-o clandestin inginerul Davis în fabricuţa lui. Acum sîntem amîndoi pe pragul ruinei financiare. Tot ce am avut, am băgat in „Flash". Ce să mă fac? Să distrug aparatul?

— M-da! Să vedem!.. Să vedem... Da... să nu uit. S-a întors amicul nostru Strowberry.

— De unde?

— A fost, după cît se pare, în China sau India... Voi i-aţi dat cumva caietul sau altceva?

— A fost de mi l-a cerut, răspunse fata, dar am tăgăduit că aş mai avea un caiet...

— Atunci îl cunoaşte numai pe acela care a fost la Editura „Hopkins"... sau poate mai are şi altele..

— De cel de la editură ştii precis că a ajuns în mîna lor, a lui Mc. Stephens şi...?

— Da, e chiar la Mc. Stephens în birou. Mi-e teamă că Joe Strowberry n-a făcut un voiaj de plăcere. În orice caz, să vă păziţi. E de alaltăieri aci. Pe urmă ce facem cu Tumanov? Omul stă ascuns de cîteva luni.. Eu propun ca peste 4—5 zile să ne sfătuim şi cu el şi să vedem ce-i de făcut... poate că are vreo idee cu privire la plecarea voastră de aci...

*

* *

De dimineaţă, Ryan fu trezit de soneria care zbîrnîia insistent.

— Cine-i, ce-i?

Medicul locuia singur, aşa că dădu fuga să deschidă, îmbrăcat sumar cum era

În uşă, se afla Grete Wassa, care abia mai putea răsufla.

— Doctore... a dispărut Glyn! şi fata izbucni în plîns.

— Cînd? Hai intră şi-mi vei povesti totul!

După ce se linişti puţin, Grete se aşeză pe un scaun şi începu să povestească printre suspine.

— Ieri seară, am plecat de aci cu Glyn. De obicei, nu ne arătam împreună pe stradă, dar Glyn a spus că vrea să mă conducă acasă cu motocicleta lui. La un moment dat, drumul ne fu barat de o maşină. Glyn a încercat s-o ocolească dar n-a putut. Atunci a vorbit cu şoferul care şi-a dat „Fordul" puţin îndărăt. După ce am trecut pe lîngă maşină, aceasta s-a luat după noi pînă cînd ne-a barat calea o nouă maşină. Atunci ne-am dat seama că la mijloc este ceva necurat Din a doua maşină s-au dat jos cîţiva găligani şi cînd am oprit s-au repezit la Glyn, l-au aruncat în automobil şi au dispărut. Azi dimineaţă am găsit sub uşa lui, îi am cheia — adăugă ea roşind — o citaţie de la comisia de cercetări a activităţii antiamericane. Mi-e tare frică! Nu ştiu ce să fac.

— Afurisită afacere!... Trebuie să-l găsim neapărat...

Nici Ryan nu ştia ce trebuie să facă. Totuşi plecă imediat să discute cu cîţiva prieteni de-ai lui.

Cercetările lor n-au durat mult. În seara aceleiaşi zile, cîţiva fermieri găsiră într-un şanţ trupul aproape îngheţat al unui tînăr. Tînărul era plin de sînge şi vînătăi, iar capul îi era spart în mai multe locuri.

Lui Ryan nu-i fu greu să-l recunoască. Era Glyn Borrowth — aproape zdrobit în bătaie. Fermierii credeau că era mort.

Două zile a stat în nesimţire. Cînd s-a trezit, la început nici n-a recunoscut-o pe Grete. Apoi, încetul cu încetul, îşi reveni.

— Iar m-au ciomăgit... Bine că de data asta nu mi-au mai luat actele... Mă simt zdrobit... Nu ştiu încotro s-o apuc.

— Trebuie să pleci de aci! hotărî Ryan. Voi trebuie să predaţi manuscrisele pînă nu-i prea tîrziu. După cîte ştiu, Strowberry se află acum în posesia unor caiete şi a unei hărţi rămase de la Karl Wassa. Sfatul meu este acesta pe care ţi l-am dat. Şi cu tine va pleca şi Tumanov.

— Cum să plece? Unde?

— „*Flash*" a dispărut? Nu... Asta înseamnă că vei lua manuscrisele şi vei îndeplini astfel dorinţa bătrînului Wassa. Mîine seară o maşină vă va duce pînă la Dallas. De acolo vei şti şi singur ce să faci... Vezi doar să nu mai dai peste vreun amic nepoftit.

*
* *

După două zile, locuitorii Mukdenului auziră un vuiet, dar nimeni nu putu să zărească decît o dîră de foc care, cu viteza fulgerului, trecu pe deasupra oraşului.

Pe un cîmp din apropiere, aterizase în seara aceea un avion neobişnuit. Din el, coborîră trei bărbaţi, iar după aceea scoaseră o targă pe care era întinsă în nesimţire o tînără femeie. Toţi patru erau slăbiţi, atît de slăbiţi încît, parcă seceraţi de o coasă nevăzută, căzură cu toţii.

Dimineaţa, cei patru aeronauţi se aflau în spitalul central al marelui oraş. Unul dintre ei era bandajat pe tot corpul, ceilalţi doi dormeau un somn adînc de însănătoşire. Fata se afla într-o rezervă separată. Singură ea, în ciuda durerilor pe care le avea, nu putuse dormi.

— De ce nu dormi, drăguţa mea? o întrebă sora care o veghea.

— Soră, în aparat sînt două pachete. Să fie date Academiei de Ştiinţe de aci...

— Mai este timp...

— Nu, altfel nu mă pot linişti.

— Să vorbesc cu doctorul.

După cîteva minute, medicul primar telefonă autorităţilor dorinţa bolnavei. I se aduse la cunoştinţă că cele două pachete vor fi trimise preşedintelui filialei Academiei de Ştiinţe din Pekin. Ca şi cînd i s-ar fi dat un narcotic, fata, în care desigur că o recunoaşteţi pe Grete Wassa, adormi imediat ce auzi că dorinţa i se împlinise.

Este de prisos să vă prezentăm pe cei trei bărbaţi. Unul era pilotul Davis, iar ceilalţi — inginerul Iurii Tumanov şi fizicianul Glyn Borrowth

Se întremară repede şi, curînd, înzdrăveniţi de clima caldă, ieşiră în curte laolaltă cu alţi zeci de convalescenţi.

Cîteva zile, cei trei prieteni n-au schimbat nici un cuvînt despre aventurile prin care trecuseră. Tumanov fu cel dintîi care sparse tăcerea:

— Acum avem o singură datorie, să-l găsim pe Strowberry și să-l împiedicăm să facă vreo mîrșăvie, iar operei științifice a lui Wassa să-i dăm destinația care i se cuvine.

— Pe tîlharul ăsta eu nu-l cunosc decît din auzite spuse Borrowth, iar Davis nu-l cunoaște deloc.

— Eu însă da, și, la aceste vorbe, fața lui Tumanov se întunecă. Eu îl cunosc, mi-a luat un interogatoriu. Nu ne vom uita niciodată.

*

* *

După o săptămînă, Tania Tumanova primi o invitație de la directorul Nikulin.

— L-ați găsit, tovarășe director?

— Tovarășă Tumanova, avem speranța că ai să-l revezi mai curînd decît te-ai putea aștepta. Amănunte nu-ți pot da. Ai răbdare! Așa că nu dispera. Te-am chemat să te anunțăm că speranțele noastre au crescut nemăsurat de mult. Nu trebuie să-ți faci iluzii, dar sînt sigur că-l vei revedea.

*

* *

„Mereu speranțe", se frămînta Tumanova. „Pînă cînd și pe ce s-o fi bazînd directorul? În orice caz, dacă ar fi fost pierdut, mi s-ar fi comunicat. Deci trăiește!"

Tulburată de aceste gînduri, Tania se îndreptă spre institutul unde lucra. Pe drum, se opri la un atelier fotografic. Avea la ea o fotografie de-a lui Iurii pe care voia s-o mărească. Știa că în curînd, în cadrul unei expediții, trebuia să plece în China. De aceea, dorea să aibă mereu la dînsa fotografia soțului ei, de care o despărțise o întîmplare ciudată.

Cînd ieși din atelierul fotografic, se simți prinsă de braț.

— Ce faci, Tania? răsună o voce cunoscută.

Tania tresări ca trezită dintr-un somn adînc. In fața ei se afla o colegă cunoscută de toți ca fiind cea mai veselă și originală din toată generația lor.

— A! Tu erai Liubașka? Cum o mai duci?

— Eu, ei, draga mea, extraordinar... mă duc să mă întîlnesc cu Pașka, mergem la patinoar, de acolo la teatru și pe urmă... o să vedem... Mîine plec la schi!

— Ai concediu?

— Nu, dar n-am voie să mă distrez? Viața trebuie trăită, draga mea. Tu tot... mai aștepți?

— Da, Liubașka, da!

— Păcat de frumusețea ta... Dacă ai veni la mine, te-ai distra minunat. Știi, Pașka are un prieten, Vladimir Bezpalkin, un băiat foarte drăguț... arhitect. Nu vrei să-l cunoști?

Tania își măsură colega din cap pînă-n picioare. Se făcu palidă. Dintr-o singură mișcare, brusc, îi întoarse spatele și o luă la fugă, prin lumea care se înghesuia grăbită spre cea mai apropiată stație de metrou.

— Tania!... o strigă colega. Văzînd că nu se mai întoarce, ridică din umeri. Ce proastă!

(Continuare în numărul 11)

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. STALIN".

AU APĂRUT ÎN COLECȚIA NOASTRĂ :

Nr. 1-2 — METEORITUL DE AUR (I, II) de Octavian SAVA
Nr. 3 — A 12-a VARIANTĂ de Leonid PETRESCU
Nr. 4 — MAREA EXPERIENȚĂ de M. NAUMESCU
și
PROXIMA CENTAURI de M. BRATEȘ
Nr. 5 — INIMĂ DE CIUTĂ de A. ROGOZ și C. GHENEA
și
O ÎNTÎMPLARE OBIȘNUITĂ de P. STĂNESCU
Nr. 6-7 — INDIENII (I, II) de Vitalii TRENEV
Nr. 9-10 — URANIU (I, III) de A. ROGOZ și C. GHENEA

Rugăm cititorii să ne trimită impresiile și sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecția noastră pe adresa: București, Raionul I. V. Stalin, Casa Scînteii, Piața Scînteii Nr. 1, Redacția revistei „Știință și Tehnică". Telefon 7.60.10 Int. 1571 - 1164.

Colecția „Povestiri științifico-fantastice" apare la 1 și 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, prețul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Prețul abonamentelor:

3 luni	6 lei
6 luni	12 lei
1 an	24 lei

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

1 leu